Cutezătorii

25

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 20 IUNIE
1968, ANUL II

CUTEZĂTORII AERULUI

Biblioteca Regională
Tg.-Mureș, RAM.

ECRAN

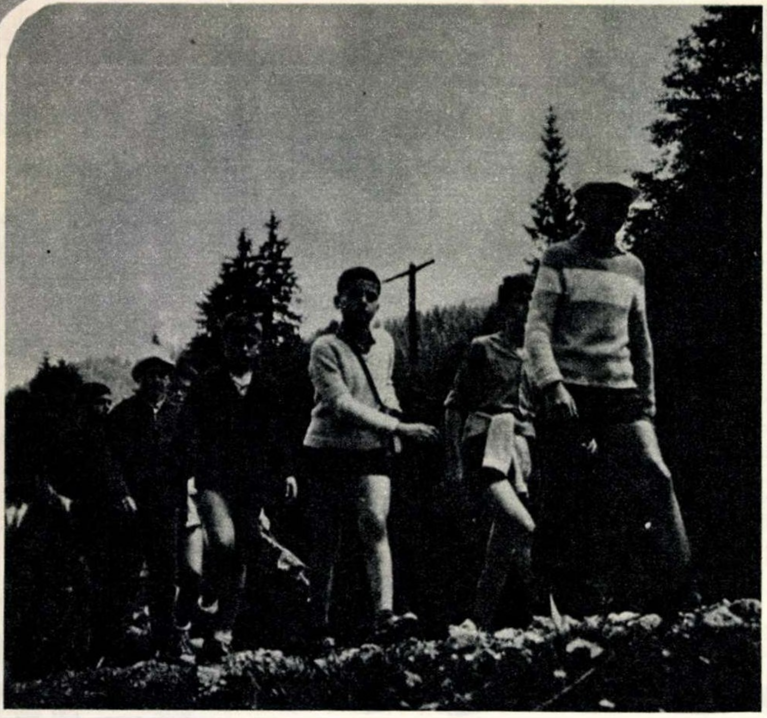

UN CUVÎNT ÎN ACTUALITATE: VACANŢA!

Vacanţă...
85 000 de pionieri şi şcolari numai in taberele centrale de la munte!
Vacanţă...
15 000 de pionieri şi şcolari in taberele de pe litoral!
Vacanţă...
Sute de mii de copii în drumeţii, descoperind şi admirînd frumuseţile patriei, bogăţia ei, oamenii harnici ai acestui pămint.
Vacanţă...
Ţară de bucurie şi vis. Arcadie a copilăriei voioase.

▲ De Ziua grănicerilor, pe care o sărbătorim la 25 iunie, pionierii işi vor exprima şi ei recunoştinţa celor care, fie zi, fie noapte, neclintiţi pe viscol şi arşiţă, stau de strajă la frontierele patriei, veghind liniştea muncii paşnice şi lumina copilăriei.

„TINERE SPERANŢE"

Expoziţia deschisă in sala Dalles in cinstea Zilei pionierilor continuă să suscite un viu interes. Un public numeros admiră zilnic creaţiile pionierilor şi şcolarilor, preţuindu-le măiestria, talentul, migala, fantezia.

AU FOST ÎNMÎNATE PREMIILE CONCURSULUI MINITEHNICUS 1968

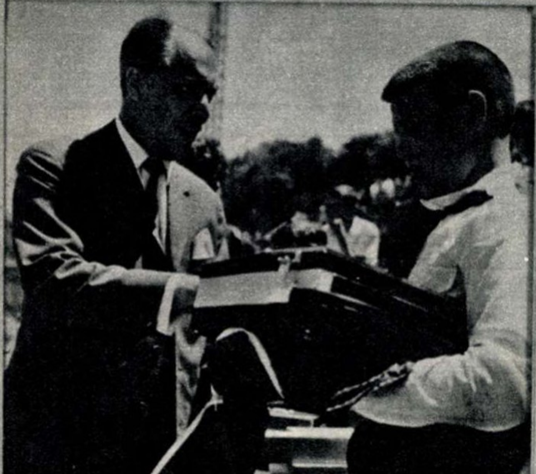

Cu prilejul sărbătoresc al Zilei pionierilor, pe Stadionul Republicii din Capitală a avut loc înmînarea principalelor premii la concursul MINITEHNICUS 1968. În fotografie, profesorul universitar EDMOND NICOLAU, preşedintele juriului, înmînînd premiul I, un magnetofon, pionierului Cloyber Siegfried clasat pe primul loc — individual — la întrecerea minitehnicienilor.

Alte premii vor fi trimise destinatarilor prin poştă.

TELEGRAMĂ

Printre alte activităţi, Grupul Minitehnicus "Cutezătorii" din Sibiu, deţinătorul marelui premiu al concursului MINITEHNICUS, a avut cîteva pasionante întîlniri cu ingineri şi tehnicieni din localitate, cărora le-a cerut sfatul şi le-a împărtăşit proiectele lor.

In vacanţa de vară, tinerii iubitori ai tehnicii vor avea o tabără a lor, înzestrată cu un atelier mobil. Intre altele, tabăra va dispune de un post de radio (emisie-recepţie) prin care sibienii vor ţine legătura cu alţi minitehnicieni din ţară.

CONCURSUL VACANȚEI ?
ETAPA A IV-A ÎN PAGINA A 5-A

În fața celor de 14 ani: LUMEA FASCINANTĂ A ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII

14 ANI ÎNSEAMNĂ OCHI SCINTEIETORI, NEASTÎMPĂR ȘI JOACĂ, ȘI MULTĂ, MULTĂ COPILĂRIE. DAR 14 ANI MAI ÎNSEAMNĂ MEDITAȚIE, POPASURI ÎN PAGINI DE CARTE, ÎNSEAMNĂ ZECI DE ÎNTREBĂRI CARE-ȘI AȘTEAPTĂ RĂSPUNSUL, DEȘI S-AR PĂREA CĂ VEACUL NOSTRU A DAT DEZLEGARE TUTUROR ÎNTREBĂRILOR. STRĂBUNICII AU DESCOPERIT MAȘINA CU ABURI, BUNICII ELECTRICITATEA, IAR PĂRINȚII NOȘTRI ENERGIA ATOMICĂ.

ȘI TOTUȘI DE LA NOI, DE LA NOI CEI CARE AVEM ACUM 14 ANI, CE AȘTEAPTĂ OAMENII, CARE SÎNT REALIZĂRILE LA CARE VOM FI CHEMAȚI SĂ NE DĂM CONTRIBUȚIA?

LA ACEASTĂ TULBURĂTOARE ÎNTREBARE RĂSPUND PENTRU VOI:

PAGINĂ
REALIZATĂ
DE
B. CARAGIALE

Acad. HORIA HULUBEI: La început aș vrea să vă vorbesc despre fizică. Aceasta este meseria mea și mă ocup de ea de cînd eram de vîrsta voastră și mă strecuram în laboratorul școlii încercînd tot felul de experiențe. În cursul vieții mele am văzut această știință străbătînd un drum extraordinar, aș spune fascinant. Sub ochii mei au fost dezvăluite secretele radioactivității, a avut loc descoperirea electronului negativ, s-a înțeles că atomul este un edificiu complex, a fost realizată telecomunicarea prin unde electromagnetice, a devenit cunoscută organizarea atomilor în corpul solid, au apărut semiconductorii și aplicațiile lor nenumărate. A fost pusă în libertate energia nucleară și acum, în urmă, cu ajutorul laserului, au fost eliberate cantități uriașe de energie luminoasă. Nu va trece mult timp și, practic, întreaga energie a lumii va fi furnizată de nuclee atomice. Țara noastră are și ea un vast program nuclear. Institutul nostru de fizică atomică este foarte bine dotat, așa că și noi vom avea partea noastră de contribuție la introducerea acestei energii în circuitul civilizației. Aplicațiile energiei nucleare sînt tot mai vaste. Mii de oameni din toată lumea lucrează în acest domeniu care se lărgește mereu și unde voi, care aveți acum 14 ani, veți găsi o pasionantă zonă de activitate.

VASILE POPOV, membru corespondent al Academiei: Lucrez în domeniul automaticii și de la început trebuie să vă precizez că rolul ei este enorm. Dar mai întîi o lămurire: automatică înseamnă introducerea în diferite ramuri de activitate a unor mașini automate, care își desfășoară activitatea fără intervenția directă a omului, dar pe baza unui program. În industrie, de pildă, automatica a pătruns pe scară largă. Avem strunguri automate, rafinării automate, linii de transport, cuptoare de elaborat oțel automate etc.

Producția modernă, automatizată, face tot mai mult apel la facultățile superioare ale omului.

Utilizarea instalațiilor automate de mare complexitate, cu o funcționare extrem de delicată, pretinde capacitatea de a interveni prompt, de a gîndi repede, de a lua rapid măsuri.

O meserie nouă, extrem de interesantă, care sînt sigur că vă așteaptă pe voi, este miniaturizarea elementelor de calculatoare electronice. Gîndiți-vă că un calculator care ocupă astăzi o sală ar putea ajunge de mărimea unei cutii de chibrituri. N-ar fi extraordinar? Poate că unul dintre voi, astăzi cititor al «Cutezătorilor», va obține această realizare. În ce mă privește, de la voi o aștept.

Conf. univ. dr. PAUL POPESCU NEVEANU: Fiind psiholog, în centrul preocupărilor mele stă cunoașterea omului și în calitatea aceasta aș vrea să răspund la întrebarea voastră. Voi, cutezătorii, aveți, desigur, o trăsătură esențială — cutezanța. La dezvoltarea acestei trăsături trebuie să te ajuți și singur, ceea ce înseamnă să te autoeduci, adică să te cunoști pe tine însuți, să-ți cunoști calitățile și slăbiciunile; primele să le dezvolți, pe celelalte să le reduci. Cheia reușitei este munca, pregătirea, exercițiul.

O problemă esențială în formarea caracterului este autodepășirea. Nu-i adevărat că nu se poate sări mai sus decît propria-ți înălțime. Atîția performeri au dovedit-o. Totul devine posibil cînd vrei să te autodepășești: memoria se consolidează, gîndirea matematică începe să se înfiripe, poți deveni mai bun, mai inteligent, mai harnic, mai puternic. Finalul acestui secol, trecerea în veacul XXI vor cere mult de la voi. Numai cutezătorii, cei ce se vor depăși mereu, cei ce vor aspira necontenit spre mari și generoase înfăptuiri vor răspunde cu cinste la apelul epocii. Și tocmai asta așteptăm, cei de vîrsta mea, de la cei de 14 ani.

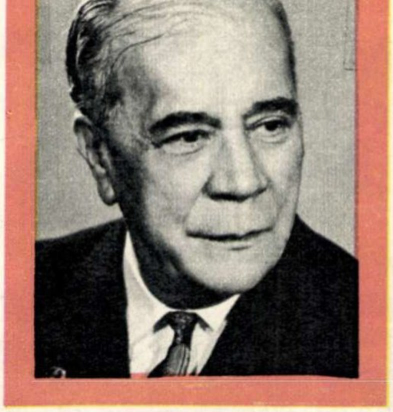

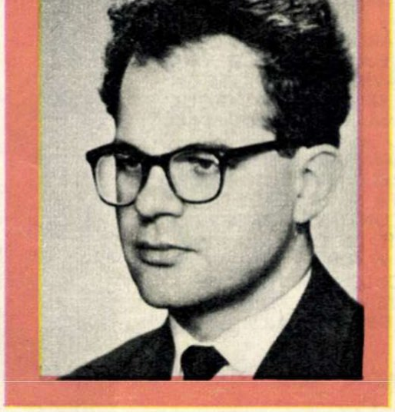

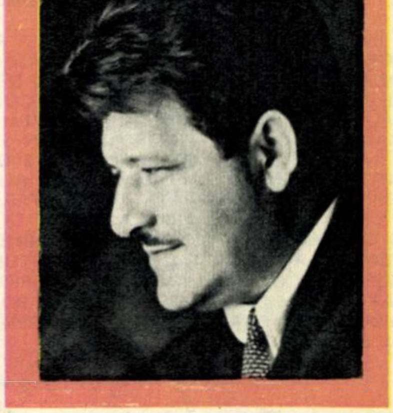

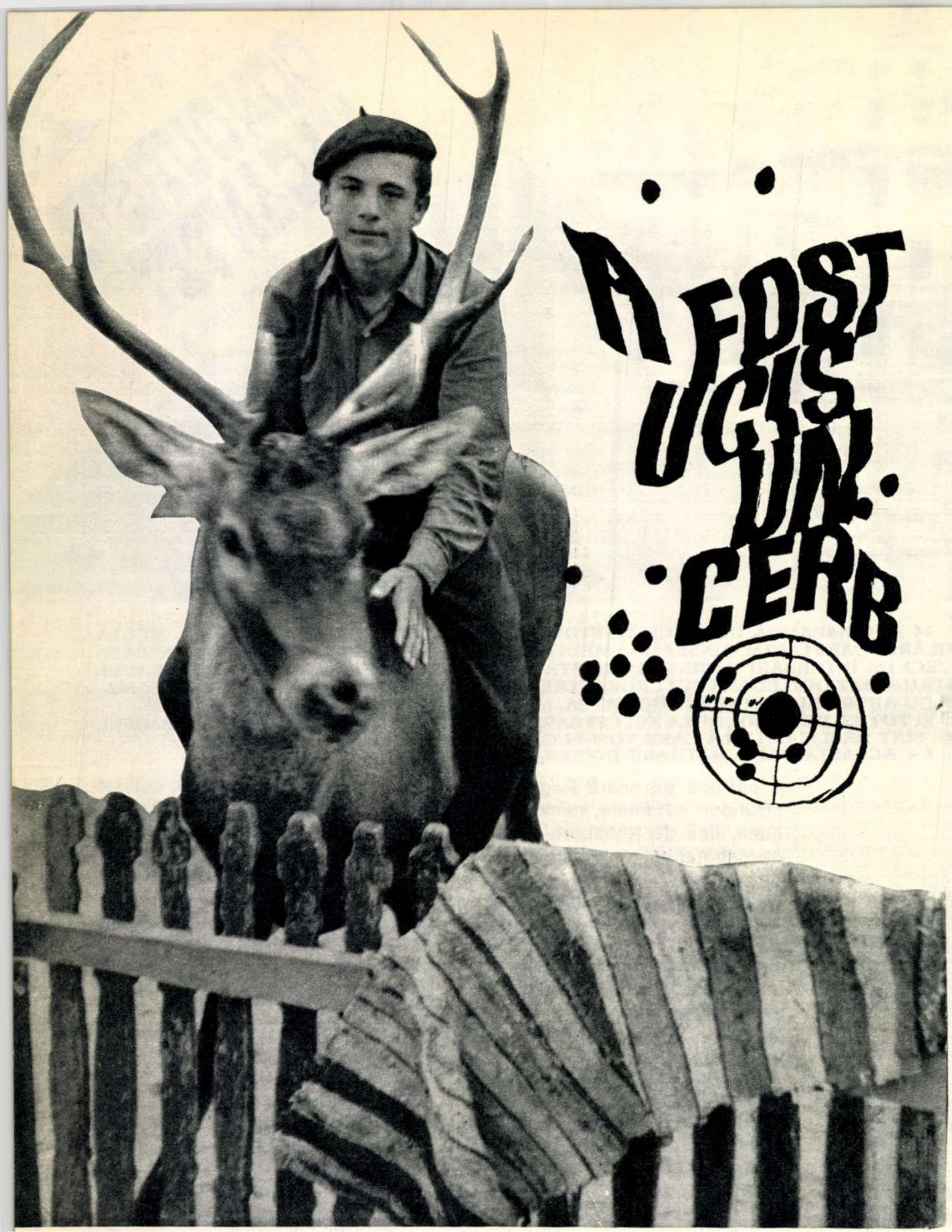

A FOST UCIS UN CERB

De curînd am primit la redacție, din partea tovarășului profesor **Gheorghe Diaconescu** din comuna Vaideeni, județul Vîlcea, o scrisoare care ne-a impresionat prin cele ce ne relata. Iată această scrisoare:

DRAGĂ TOVARĂȘE REDACTOR ȘEF,

ÎNTR-O ZI, ÎN COMUNA NOASTRĂ A APĂRUT UN CERB. COMPORTAREA LUI NEOBIȘNUIT DE BLÎNDĂ NE-A SURPRINS ȘI NE-A DESFĂTAT. PE COPII I-A ÎNCÎNTAT CU DESĂVÎRȘIRE, MAI ALES CĂ LE PREFERA TOVĂRĂȘIA. ÎN CURTEA ȘCOLII SE SIMȚEA LA LARGUL SĂU. VREME DE MAI BINE DE O SĂPTĂMÎNĂ RECREAȚIILE N-AU MAI FOST FOLOSITE PENTRU ȘOTRON SAU ALTE JOCURI.

ÎN SAT A VIZITAT TOTUL: ȘI POȘTA, ȘI DISPENSARUL, ȘI MAGAZINELE COOPERATIVEI. MÎNCA PUȚIN ȘI MAI ALES DIN MÎNA COPIILOR. PENTRU BISCUIȚI CĂPĂTASE O ADEVĂRATĂ SLĂBICIUNE.

DUPĂ VREO SĂPTĂMÎNĂ A PLECAT SĂ CUNOASCĂ, PROBABIL, ȘI OSPITALITATEA ALTOR SATE. A NIMERIT LA OCOLUL SILVIC ROMANI. ACI ÎNSĂ ȘI-A GĂSIT SFÎRȘITUL: A FOST ÎMPUȘCAT ÎN CURTEA OCOLULUI, FIIND SOCOTIT «PERICULOS» PENTRU POPULAȚIE. CÎT DE PERICULOS PUTEA FI, SE POATE VEDEA ȘI DIN FOTOGRAFIILE ALĂTURATE, CARE N-AU NIMIC DIN TRUCAJUL IEFTIN AL BÎLCIURILOR.

prof Diaconescu Gh
Școala generală Vaideeni, jud. Vîlcea
Gheorghe

Deplasîndu-se la fața locului, doi dintre reporterii noștri: **LIDIA NOVAC** *și* **MARIA NEGREA** *au aflat* următoarele:

a — Cerbul despre care este vorba în scrisoare a fost crescut în rezervația de la Reca.

b — Dezvoltîndu-se și ne mai avînd nevoie de ocrotire în rezervație, i s-a dat drumul în pădure. Lucratorii de la Ocolul silvic Romani l-au urcat în camion și l-au dus în munte, pînă la zona de brad.

c — Cerbul, care, între timp își pierduse deprinderile de trai în sălbăticie, n-a mai putut să se acomodeze între celelalte animale, a coborît și a început să colinde prin sate.

d — Comportarea lui printre oameni era deosebit de blîndă, dar, intrînd uneori după mîncare prin grădini, s-au găsit și dintre aceia care l-au alungat, l-au bătut, și-atunci cerbul, apărîndu-se, i-a lovit.

e — Pe baza dovezilor aduse de la policlinică de către persoanele lovite, cei de la Ocolul silvic Romani l-au declarat «animal periculos», l-au dus în curtea ocolului și l-au împușcat.

Astfel a fost distrus un exemplar din podoabele rare ce înfrumusețează munții noștri, la «ceas oprit de lege și de datini», cum ne amintește sfîșietor poetul Nicolae Labiș, pentru care vietățile munților simbolizează însăși viața.

Rezolvarea pe care a dat-o Ocolul silvic Romani «încurcăturii» în care fusese pus de cerb prin blîndețea lui, nouă ni se pare cel puțin simplistă și lipsită de inimă. Dintre soluțiile posibile pentru rezolvarea acestui «caz» le-ar fi putut trece prin minte măcar una: trimiterea Cerbului cel Blînd într-unul din parcurile zoologice din orașele noastre, unde de multe ori lipsesc asemenea exemplare.

Că într-adevăr cerbul era blînd și se purta frumos cînd simțea dragoste și înțelegere, noi aducem următoarele probe:

1 — *Constatările tovarășului profesor Gheorghe Diaconescu, așa cum reies din scrisoarea trimisă nouă.*

2 — *Fotografiile alăturate, care nu lasă nici o posibilitate de îndoială în această privință.*

3 — *Următoarele declarații ale copiilor din Vaideeni, printre care cerbul a petrecut mai bine de o săptămînă.*

CIOROBEA ION, **clasa a IV-a: «Cerbul devenise prietenul nostru. Ne era drag și credeam că nu va mai pleca niciodată dintre noi».**

DINICĂ MIHAI, **clasa a IV-a: « Era înalt și nespus de frumos. Într-o zi a venit cu mine și toți ai casei ne-am fotografiat cu el».**

CEAUȘESCU LAZĂR, **clasa a IV-a: «Din mîna mea mînca lucernă, îl mîngîiam, îi plăcea să se răsfețe».**

TĂTĂREANU ALEXANDRU, **clasa a IV-a: «I-am adus turtă dulce. Voiam să țină mai mult la mine, dar el era prieten cu toți».**

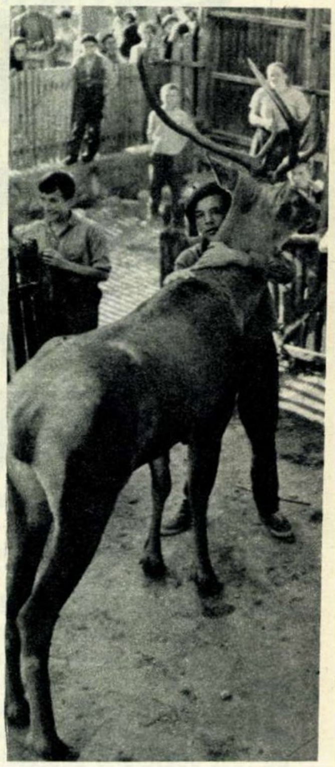

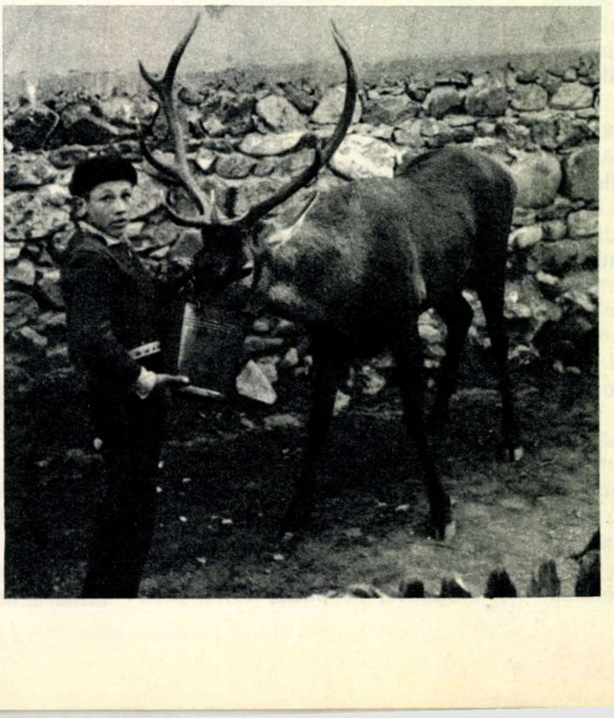

LĂZĂROIU NICOLAE, **clasa a VI-a: «Am fost primul care l-a văzut cînd a venit la noi. I-am făcut culcuș în curtea școlii. Am plîns mult cînd am auzit că l-au împușcat, și nu-mi venea să cred...»**

• • •

Noi credem că și cititorii noștri, pe care îi știm sensibili, iubitori și ocrotitori ai naturii și frumuseților ei, au o părere. Îi rugăm să ne-o comunice fie nouă, la redacție, fie direct lucrătorilor de la ocolul silvic, pe adresa: Ocolul silvic Romani, județul Vîlcea.

ROZETELE • Cutezătorii

MÎNDRIA UN DEFECT SAU O CALITATE ?

O ANCHETĂ REALIZATĂ DE UN ELEV DE CLASA A V-A

POPESCU CĂTĂLIN, REPORTERUL NOSTRU DIN CLASA A V-a. DEOCAMDATĂ NU PUTEM SPUNE CĂ SE DOVEDEȘTE UN AS AL GENULUI. ÎN SCHIMB, ANCHETA SA ADUCE CÎTEVA PĂRERI SINCERE ALE BĂIEȚILOR ȘI FETELOR DIN CLASA LUI.

Am citit de curînd într-o carte aceste cuvinte: «Mîndria sufletului este o calitate, mîndria în comportare este un defect».

Căutînd să-mi lămuresc înțelesul, am rugat pe cîțiva dintre colegii mei să-mi spună părerea lor despre mîndrie. Răspunsurile pe care le-am primit sînt destul de diferite, dar fiecare conține o părticică de adevăr și multă sinceritate.

Judecați-le singuri!

* * *

GEORGESCU RALUCA

Cred că mîndria este ceva inevitabil la vîrsta noastră, cînd simplul fapt de a face cu mîinile tale un lucru, cît de obișnuit, îți dă o mare satisfacție. Nu găsesc ceva rău în asta.

În unele cazuri, mîndria este mama curajului. Te face să nu fugi din fața primejdiei, să riști, să nu strigi după ajutor, să nu plîngi la necaz. Asta este părerea mea.

* * *

MIHĂILESCU CRISTIAN

În unele situații, mîndria este o necesitate. Mîndrindu-te, trezești ambiția celor din jurul tău, care vor încerca să facă mai mult și poate vor reuși. Așadar, mîndria este uneori folositoare, chiar dacă «înțeapă» pe cel care nu poate fi imboldit prin alte mijloace.

* * *

ILINCA VALENTIN

Nu pot să judec mîndria, pentru că este un lucru prea complicat. Dar nu înțeleg de ce cu o notă bună nu uimești pe nimeni și nu simți aceeași mîndrie ca atunci cînd ai reușit să sari o bancă înaltă numai de dragul de a o face... Cred că în privința aceasta am face bine să ne gîndim mai mult pe cine admirăm și pe cine nu.

* * *

ALBULESCU CĂTĂLIN

După mine, mîndria are mai multe aspecte. O latură a mîndriei, încrederea în sine, poate avea urmări bune la un om timid, dar de nădejde și urmări rele la un om lăudăros și slab.

Mîndria adevărată nu jignește pe cei din jur, ci îi stimulează.

* * *

STANCIU DAN

Ai note excelente, faci sport cu succes, ești o fire muncitoare și curajoasă. De ce să nu te mîndrești cu aceste calități care nu pot să constituie decît un exemplu bun pentru ceilalți? De ce atîtea comentarii pentru un lucru simplu și clar?

* * *

DEAC SORIN

Despre mine prietenii spun că sînt, în general, un băiat modest. Nu înțeleg în asta lucrul neobișnuit și rar întîlnit la copiii de vîrsta noastră. Fiind nou venit în această școală, cum aș fi putut să-mi cîștig prietenia noilor colegi printr-o atitudine mîndră sau înfumurată? Modestia este singura dovadă că ai cu ce te mîndri și nu înțeleg sub nici o formă necesitatea de a te **arăta** *mîndru.*

Acestea sînt cîteva din părerile colegilor mei, pe care vi le redau fără pretenția că ideile noastre despre mîndrie ar fi cele mai potrivite și că am avea dreptul să ne mîndrim cu ele...

POPESCU CĂTĂLIN
Școala generală nr. 21, Ploiești

CONCURSUL VACANȚEI

SERIA A IV-A

1. În imaginea colorată din pagina 3 vedeți un binecunoscut edificiu dintr-unul din marile orașe ale țării. **Care este numele acestui edificiu și cînd a fost inaugurat?**

2. Cunoașteți, desigur, cu toții întîmplările și peripețiile prin care au trecut pasagerii bricului cu pînze «Pilgrim» și Dick Sand — celebrul căpitan de 15 ani. Iată acum o nouă pățanie a sa:

— Doamnă Weldon, am reușit să stabilesc poziția navei. Ne aflăm la 8° latitudine nordică. Am și înscris aceasta în jurnalul de bord la data de azi, 12 iulie.

— Îți mulțumesc, bravul meu căpitan Sand. Am însă impresia că briciul stă pe loc.

— Aveți perfectă dreptate, dar acum, după ce m-am orientat, voi ordona ridicarea pînzelor catargului mare și a celor trei foci. Sper ca prin această manevră să ne îndreptăm cu repeziciune spre sud purtați de vînturi prielnice.

Din păcate, de data aceasta, în calculele îndrăznețului căpitan s-a strecurat o gravă eroare. **Puteți voi să ne spuneți în ce constă ea?**

3. În apropierea unei localități din Transilvania se găsește un lac format pe locul unde a fost o ocnă de sare care s-a prăbușit. Adîncimea lacului este de 34,5 metri. La suprafață, lacul are o pînză de apă dulce. Sub acest strat, apa devine tot mai sărată. De la suprafață și pînă la 2 metri adîncime, apa ajunge vara la temperaturi cuprinse între 20°—40° C. Lacul a fost declarat monument al naturii din patria noastră și constituie o mare atracție turistică.

Sub ce nume este cunoscut acest monument al naturii?

După ce ați răspuns la întrebări, decupați cuponul și lipiți-l pe fișa voastră de concurs.

CUPON NR. 4

1. . . . .
2. . . . .
. . . .
. . . .
3. . . . .

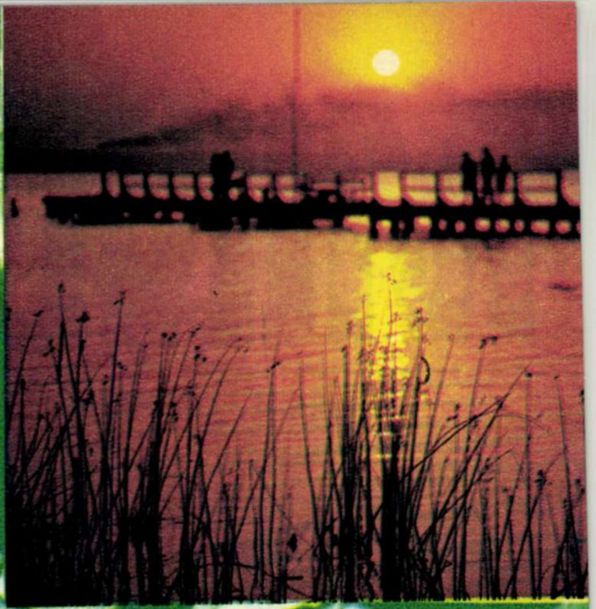

QVIDIU ZOTTA

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

„CORMORANUL" RIDICĂ ANCORA

O, desigur, a fost o zi memorabilă! Nuferii au venit la *rendez-vous* în haine orbitor de albe, egretele, care repetaseră dansuri noi, tremurau de emoţie, şambelanii — berze vegheau cu gravitate la menţinerea ordinei, dar rareori reuşeau să domolească lişiţele care se certau pentru locurile din faţă.

«Cormoranul» era aşteptat din clipă în clipă. Dar de ce cu atîta nerăbdare? De ce cu emoţie? Doar pe aici trec nenumărate nave! «Cormoranul» nu se deosebeşte cu nimic de celelalte. Are o linie dinamică şi un motor puternic, are un căpitan, un şef de echipaj şi un maşinist. Dar, în ziua aceea, la proră se spuneau versuri, la pupă cînta o orchestră de 12 persoane, la babord se improvizau epigrame, iar la tribord se povesteau subiecte de povestiri ştiinţifico-fantastice. «Cormoranul» era un fel de academie lirică plutitoare, unde împreună cu colegii mei, romancierul Costache Anton şi reporterul fotograf Grigore Prepeliţă, asistam uimiţi la atîta tinereţe artistică. Pe scurt, membrii cenaclului literar al pionierilor din Tulcea hotărîseră să ţină o reuniune în plină Deltă, la bordul «Cormoranului», şi pentru ca viaţa să fie şi mai frumoasă invitaseră cîţiva colegi recitatori, precum şi o formaţie orchestrală de la Şcoala generală nr. 5, condusă de violonistul Zaharia Mihai din clasa a VIII-a, avînd concursul vestitei soliste de muzică populară Anani Mihaela, dintr-a VII-a! Scenograf, maestru de lumini şi tehnician de sunet: Dunărea!

Aşezările rămîn în urmă, cu micile lor debarcadere. Fiecare sătean are o barcă, cu care se duce la pescuit, la cumpărături sau la praşit. Aici, copilul prinde de timpuriu vîsla în mînă, şi multe medalii de campioni mondiali la canotaj au poposit pe piepturi care mai întîi au fost mîngîiate de aerul Deltei noastre. Pe fluviu, sirenele vapoarelor gigantice, cu pavilioane din ţări îndepărtate, salută cu voci de bas «Cormoranul», care, depăşindu-le sprinten, le răspunde cu sirena lui subţire ca o voce de copil.

Mihăileanu Laurenţiu, tînăr poet de o sensibilitate bacoviană, îşi recită cele mai noi versuri. Sofiţki Pericle culege aplauze cu o povestire intitulată «Criminalii aerului», în care, aplicînd procedeul de literatură poliţistă al îndrumării cititorului pe o pistă greşită, descurcă în final iţele acţiunii şi presupuşii aventurieri cosmici se dovedesc a fi nişte harnici savanţi. Coman Liliana interpretează poemul «Duşmancele» cu o astfel de ştiinţă a mimicii şi a nuanţelor rostirii încît fotoreporterul i-a consacrat un film întreg. În pauză, discuţii palpitante despre Arghezi şi Baudelaire, despre cibernetică şi despre teza de a doua zi la matematică, despre olimpiada din Mexic şi despre revista «Cutezătorii», cu redactori ai căreia a avut loc, la bord, o fructuoasă consfătuire.

Seara, «Cormoranul» a pornit spre Tulcea, dar noi ne vom opri cu reportajul aici, pentru că dorim ca ultima imagine să nu fie debarcarea, ci nava în evoluţie, o navă exuberantă, a tinereţii cutezătoare.

RAPA-NUI

INSULA MISTERELOR

Misterele pe care Insula Paştelui şi le păstrează cu încăpăţînare au făcut, de-a lungul timpului, ca exploratorii să dedice ani de cercetări încercărilor menite să proiecteze lumina ştiinţei asupra unui extrem de original moment din civilizaţia acestor locuri. În anul acesta, doi reporteri francezi, Hubert Herzog şi Toni Saulnier, au încercat la rîndul lor să răspundă întrebărilor pe care le ridică micul ostrov din Pacific. După şase săptămîni de strădanii, un accident de avion avea să reteze firul vieţii lor. Dar ei şi-au făcut datoria şi după moarte. Notele şi fotografiile realizate de ei au readus în discuţie secretele acestui pămînt legendar.

Aşezată la jumătatea drumului dintre Chili şi Tahiti, Rapa-nui, Insula Paştelui este una dintre cele mai izolate din lume. Se numeşte astfel fiindcă a fost descoperită în ajunul sărbătorilor de paşte (14 aprilie 1722). Locuitorii actuali ai insulei sînt descendenţi ai polinezienilor care au sosit aici în veacul al VIII-lea. Chiar denumirea Te Pito O Te Henua, pe care pascuanii au dat-o insulei lor, vine din limba polineziană. După o veche credinţă, se socoteşte că insula ar fi ultima urmă a unui continent înghiţit de apele oceanului, un fel de Atlantidă a Pacificului. 180 km de sol vulcanic, rituri păstrate din vremuri străvechi, uriaşele statui ai căror autori continuă să rămînă necunoscuţi dau un farmec ciudat acestor locuri.

Călătorul care păşeşte pentru prima oară în Insula Paştelui rămîne uluit în faţa celor peste o mie de statui culcate la pămînt. El are impresia că a pătruns pe un şantier asupra căruia s-a abătut un dezastru. Unelte aruncate, cranii şi oseminte alcătuiesc un peisaj straniu. De aici s-a născut ipoteza că Insula Paştelui a fost victima unei erupţii vulcanice. Dar insula nu păstrează nici o urmă de lavă. S-a mai făcut presupunerea că insula a fost devastată de curenţii oceanici, dar nicăieri nu s-au găsit aluviuni. Unii au mers cu imaginaţia pînă la a susţine că Rapa-nui a fost victima unor explozii atomice, argumentînd că statuile de lemn găsite în caverne prezintă aceleaşi deformaţii ca victimele Hiroşimei (guşă, spinare boltită, pîntecele ieşit în afară). Replica a fost simplă. În realitate avem de-a face cu semnele subnutriţiei. «Explicaţiile» pascuanilor ţin de legendă. Se spune astfel că o vrăjitoare, ca să se răzbune că n-a fost poftită la un ospăţ cu languste, a otrăvit întreaga populaţie. Un alt mit povesteşte că două mari triburi, «Urechile lungi» şi «Urechile scurte», au purtat între ele un război necruţător, pînă la exterminarea totală a populaţiei. Care

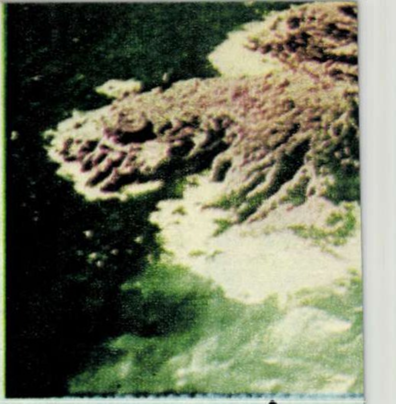

Insula Paştelui văzută ▲
din avion:
o limbă de pămînt
pierdută în imensitatea
fără de sfîrşit
a oceanului.

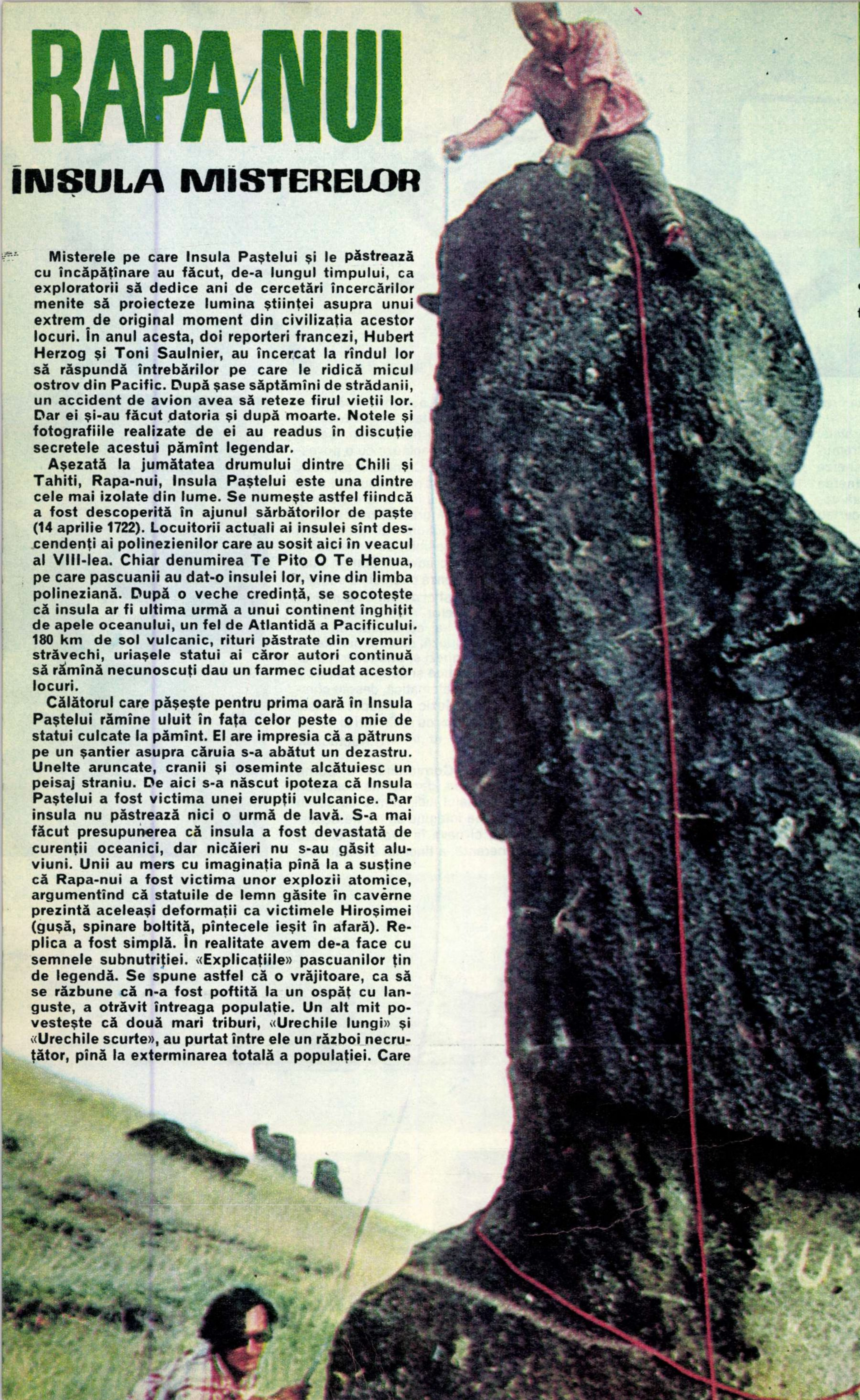

Pentru a putea lua
dimensiunile acestui
misterios
colos de piatră,
cei doi reporteri
au avut nevoie de
curajul
◀ şi îndemînarea
unor alpinişti încercaţi.

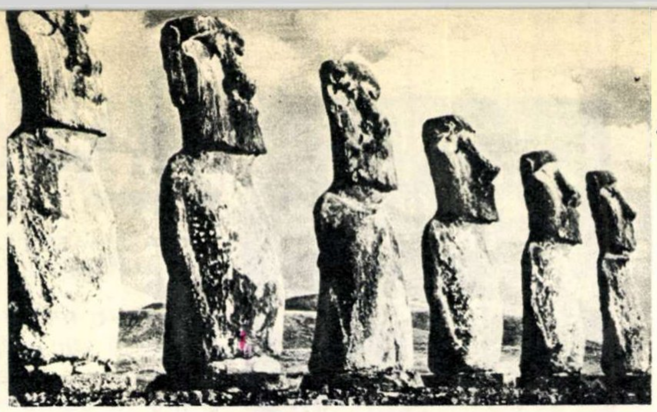

De aproape 800 de ani aceste misterioase santinele de piatră păstrează tăcerea. Ce fel de oameni au fost cei care le-au făurit, ce reprezintă ele? Sînt întrebări la care nimeni nu a răspuns încă.

să fie adevărul? Nimeni nu știe. Se pare că misterul acestor locuri nu va putea fi încă multă vreme dezlegat.

Istoria Insulei Paștelui cuprinde prea puține certitudini. Singurele documente scrise sînt tăblițele numite «rongo-rongo», pe care vechii locuitori și-au însemnat, probabil, evenimentele mai importante. De-a lungul secolelor, multe din aceste tăblițe s-au pierdut, altele au fost risipite în toată lumea de nenumărații vizitatori. Ce secrete ascund aceste tăblițe pline de ideograme pe care nimeni nu a putut încă să le dezlege? Se pare că ultimul care știa să le citească era un copil, micul rege Gregorio, descendent direct al regelui polinezian Hotu-Matua. Se spune că el a trăit pe la mijlocul secolului trecut. Luat în captivitate după o invazie a peruvienilor, a fost repatriat de un misionar. Copilul contractase însă, în exil, variolă și astfel a dispărut, spune tradiția, micul rege savant.

Una dintre sărbătorile cele mai iubite în Insula Paștelui are loc la sfîrșitul primăverii. În timpul festivităților, fiecare dintre clanuri alege cel mai puternic atlet, care are datoria să-și învingă adversarii. El trebuie să ajungă înotînd pînă la insula Matu-Iti, situată la o depărtare de 2 km. Pe Matu-Iti obișnuiesc să vină puzderie de păsări migratoare, care dispun aici de un adevărat paradis. Atletul care a găsit primul ou de pasăre trebuie să-l înmîneze de îndată șefului de clan. Pentru a ajunge nevătămat, oul este înfășurat într-o năframă pe care atletul și-o leagă în jurul capului. Șeful de clan care primește cel dintîi oul de pasăre își acoperă corpul cu tatuaje rituale și devine șeful spiritual al insulei pe timp de un an. Originea ritului străvechi al omului-pasăre nu este cunoscută încă. El nu are echivalent nici în America, nici în Polinezia.

O realizare temerară a celor doi reporteri francezi este încercarea de a ridica una din statui, pentru a vedea cum se prezenta la origine. Pentru aceasta au ales unul din cele mai frumoase exemplare, care se găsea la o distanță de 27 km de cariera de unde se presupune că a fost tăiat. În acest scop au fost utilizate macarale și buldozere. Cu ajutorul muncitorilor pascuani și după multe strădanii izbînda a fost obținută. Statuia, pusă pe soclu, și-a reluat aspectul de altă dată, încununată fiind și cu «pălăria» originală de piatră roșie. Presupunerile lui Thor Heyerdahl, care a stat mult timp pe insulă, nu s-au confirmat. Ipoteza lui că statuile, odată tăiate din stîncă, au fost transportate de creatorii lor cu ajutorul unor pîrghii de lemn pare de necrezut. Uluitoarea performanță a băștinașilor rămîne plină de enigme.

Inițiativa de neuitat a reporterilor francezi constituie o avanpremieră a marilor lucrări pe care guvernul chilian, cu sprijinul UNESCO, le va întreprinde în următorii ani. Insula Paștelui va deveni un uriaș muzeu sub cerul liber, unic în lume, care va putea fi vizitat de mii de excursioniști.

Pukao — pălăria roșie care împodobea statuile pascuane cîntărește 5 tone.

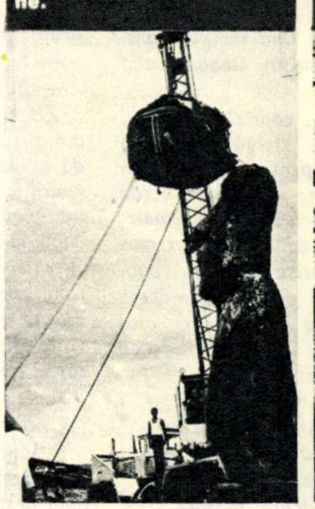

Una din distracțiile p
ferate ale copiilor insu
jocul de-a micul re
Gregorio.

În urmă cu 25 de generații,
învins de polinezieni, regele Hotu-Matua
pleca din Tahiti împreună cu
supraviețuitorii poporului său
în căutare de noi teritorii.
Îmbarcați în pirogi,
ducînd cu ei pe punte focul,
oamenii lui Hotu-Matua străbătură pustiul
fără de sfîrșit al oceanului
avînd drept mijloc de orientare
doar stelele.
Tahitienii au reconstituit migrația
de altă dată,
evenimentul prilejuind
o adevărată sărbătoare nautică.

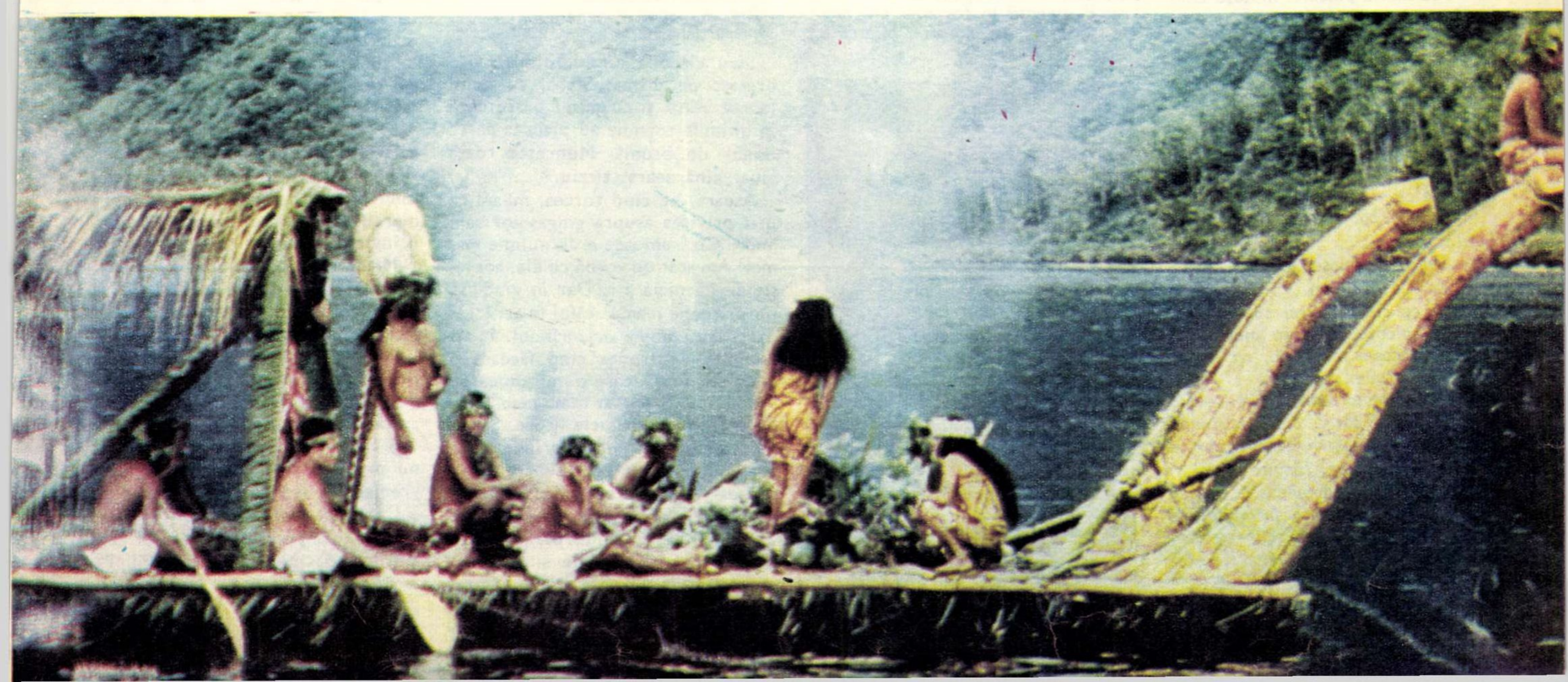

LUCRĂRI PREZENTATE LA CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ ȘI ARTĂ PLASTICĂ ORGANIZAT DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, SERIA 1968.

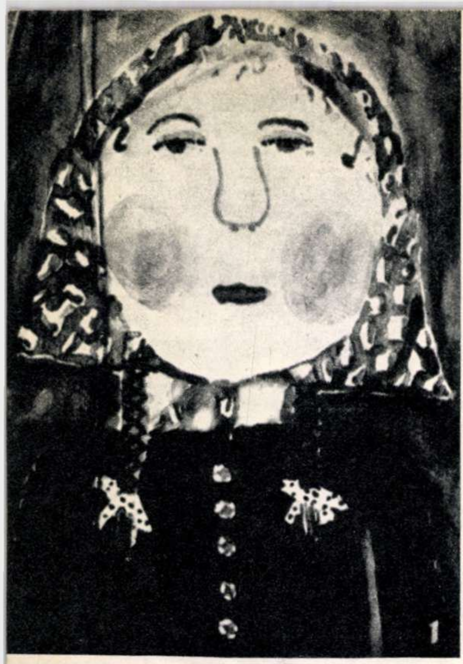
1

O ZI DE NEUITAT

OPREAN IOAN, cl. a VII-a,
Apoldul de jos

Mergeam singur, mă tot gîndeam, stam pe loc, porneam. Deodată aud strigînd:

— Ioane, Ionele, copile!

Nu știam cine strigă. Coboram către casă. Mă opresc și privesc în josul drumului. Într-o fereastră verde ca tulpina unei flori, zăresc o femeie. Cine credeți că era? Mătușa lui moș Precup. Moșul murise de acum douăzeci și vreo cinci de ani, rămăsese numai mătușa pe curte, căci altă rudă nu mai avea. Cum mă vede că vin mă strigă tare:

— Hai, odată, măi, Ioane!

— Da, ce doriți, mătușă Lină?

— Vrei tu, măi Ioane, să mergi pînă la Miercurea?

— Cu multă plăcere, mătușă Lină, îi răspund eu binevoitor.

— Vreau să-mi cumperi ceva de acolo.

— Ce, mătușă Lină?

— De ăla, măi Ioane...

— De care, mătușă?

— Lua-l-ar mama focului, măi Ioane...

— De ce, mătușă Lină?

— De nu pot să-i zic, bată-l să-l bată.

— Da' la ce folosește?

— La vopsitul lînei.

— Și ce culoare vrei să cumpăr?

— O culoare roșie ca macul.

— Am scos-o la iveală, cît pe ici să ne răsturnăm.

Era o femeie bătrînă, îmbrăcată cu niște poale largi, albe ca spuma laptelui; niște catrințe negre, brăzdate cu niște dungi făcute numai și numai din mătasă domnească. Așa ne spunea mătușa cînd o întrebam de care-i mătasa asta de sclipește așa de-ti ia vederea. Iar ea ne spunea, făcîndu-ne să rîdem.

— Măi, Ioane, dar eu nu te trimit pe jos.

— Cum îți dorește inima, mătușă Lină.

— Doamne ferește, măi Ioane! Vrei să se facă mătușa de rușine?

— Ce rușine, mătușă Lină?

— Du-te în cămară și vezi că acolo este căpețanul cu hamurile.

— Doar nu m-oi duce cu căpețanul, mătușă?

— Ascultă numai la mătușa. Îl iei și îl pui la iapă în cap. Iapa se găsește în grajdul acela de acolo.

— Da' mușcă iapa, mătușă Lina?

— O, dragul mătușii, o iapă așa de cuminte nici nu se mai pomenește în toată lumea.

Fac tot ce spune mătușa, iar cînd să intru în grajd, o iapă albă ca lumina și grasă a nechezat o dată. Eu, fricos cum eram, m-am tras înapoi. Mătușa, văzîndu-mă strigă:

— Intră, Ioane.

În gîndul meu îmi zic: cum să intru? Și mă tem ca o pasăre pe care am prins-o și se zbate în mînă ca să scape și care are pulsul de o mie de ori mai mare decît dacă este liberă. În sfîrșit, intru, iapa întoarce capul ca și cînd ar vrea să spună că este blîndă. Mă duc la capul ei și îi pun căpețanul în cap și o trag afară. Mătușa în răstimp a căutat un țol rău, de cînd trăia moș Precup, și stătea cu el în mînă în ușa grajdului.

— Ioane, ce zici, îi bună iapa?

— Bună, mătușă Lină.

Zis și făcut. Îmi pune piciorul, să mă sui călare, să plec. Mătușa îmi dă și bani, și traistă, și pornesc ca vîntul și ca gîndul. Cu capul încordat, mergeam în trap ușor. Pe drum veneau oameni de la tîrg, cu vițel în căruț, cu vaca legată de dinapoia căruțului, mergeau încet, vorbind. În unele căruțe erau purcei guițînd de răsunau văile Miercurei. Le dădeam bună-ziua iar ei îmi răspundeau:

— O sută de ani să trăiești.
Copile, ce pe murgul călărești!

În scurt timp ajung la cooperativă. În cooperativă erau mulți oameni vorbind despre un accident ce s-a făcut astă-dimineață la trecerea din hotarul Apoldului și hotarul Miercurei.

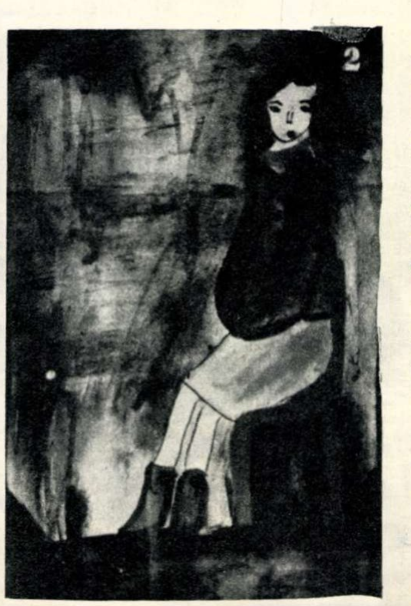
2

Cer «galusul» și pornesc din nou. Pe drum veneam singur, adică nu, cu iapa. Într-o jumătate de oră am ajuns în curtea mătușii. Intru cu iapa în grajd, îi iau căpețanul și mă duc în casă. Cînd să intru, ce să vedeți, oameni buni: mătușa era în ceasul morții. O singură vorbă a mai scos și a murit, săraca de ea. Într-un minut chem vreo cîțiva vecini în casa mătușii. Un om mai milos a strigat:

— Tu, Lină, tu!

Dar Lina a adormit cu totul.

Oamenii, adică vecinii, m-au sfătuit să mă duc la clopotar ca să tragă clopotele de cum însară. Așa am făcut. Seara numai ce am auzit clopotele. Oamenii din sat se mirau cum de a murit Lina și își făceau fiecare închipuiri groaznice. Ba, unii ziceau: «Nu știi cum vine moartea și nimeni nu știe zilele omului». Eu, cînd auzeam aceste vorbe, îmi era milă și pe fața palidă începea să-mi curgă un șiroi de lacrimi și nu pot să uit această întîmplare pînă nu voi intra în mormînt ca și mătușa Lina.

HALOUL

POENARU VASILE, Școala generală Miloșești, Ialomița

Haloul e-o mască solară,
O mască ruginită și murdară
pe care nu o doresc
și n-o voi dori-o niciodată.

Prietene, aruncă-ți îngîmfarea
Cu fața-i neagră.
Vino să ceri un strop de lumină,
un strop de putere.

Fericirea caut-o dincolo de tine.
Aruncă-ți haloul și zîmbește
soarelui.

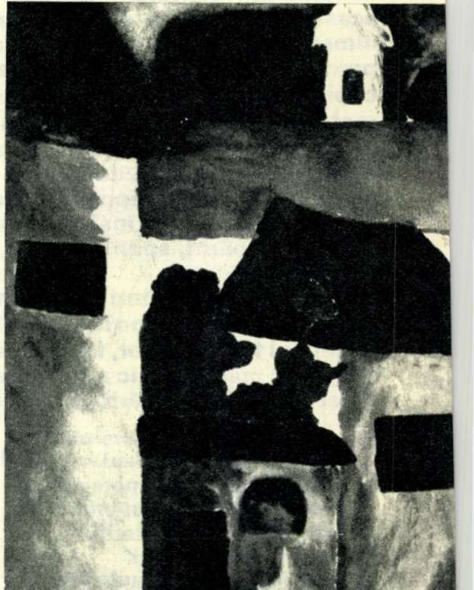

Mîinile mamei

HĂDĂRĂU EUSEBIU, cl. a VII-a A, Școala generală Maieru, Bistrița

Stau, cîteodată, minute în șir și o privesc pe mama. Slabă, cu ochii foarte blînzi și cu părul peste care în ultimile toamne au picurat parcă boabe de brumă. Muncește toată ziua, pînă seara, tîrziu.

Aseară, pe cînd torcea, mi-am oprit privirea asupra gingașelor sale mîini. Ce frumoase erau mîinile mamei! Am stat de vorbă cu ele, copleșit de hărnicia lor. Dar în gînd, să nu priceapă mama: «Voi m-ați legănat zile și nopți de-a rîndul. M-ați mîngîiat pe frunte cînd făceam o faptă frumoasă, care o mulțumea pe mama. Mi-ați purtat mîna cînd începusem a scrie primele litere. Și tot voi, neobosite, îmi cuprindeați obrajii cînd aveam vreo supărare. Vă simțeam mîngîierea dulce chiar și atunci cînd eram departe de mama, te miri unde, la scăldat ori în bancă. Erați parcă lîngă mine și în seara aceea cînd m-am rătăcit prin pădure».

Apoi iar le-am privit, și mama torcea mereu, fără să simtă focul ochilor mei. Ea nu știa că-i slăvesc, în gînd, mîinile. Deodată mi s-a părut că stînga a întrebat-o pe dreapta:

— Ești trudită?

— Mai pot, mai pot, răspunse surorii din caierul de lînă albă. Se înțelegeau parcă în șoaptă, prin telefonul firului de lînă care se lungea mereu pînă la fusul pe care dreapta îl învîrtea... sfîr, sfîr...

M-am ridicat, apoi m-am aplecat să sărut mîinile cele mai frumoase din lume. Dar mama, observînd clătinarea mea, mi-a zis:

— Ți-e somn, dragul mamei? A prins atunci fusul, iar cu dreapta mi-a mîngîiat fruntea. Du-te și te culcă!

Și nu i le-am sărutat atunci, ca să nu priceapă că i le-am privit atîta vreme. Dar astă noapte am avut visul cel mai frumos...

Cînd m-am trezit, am sărutat cele mai scumpe mîini din lume. Mîinile mamei!

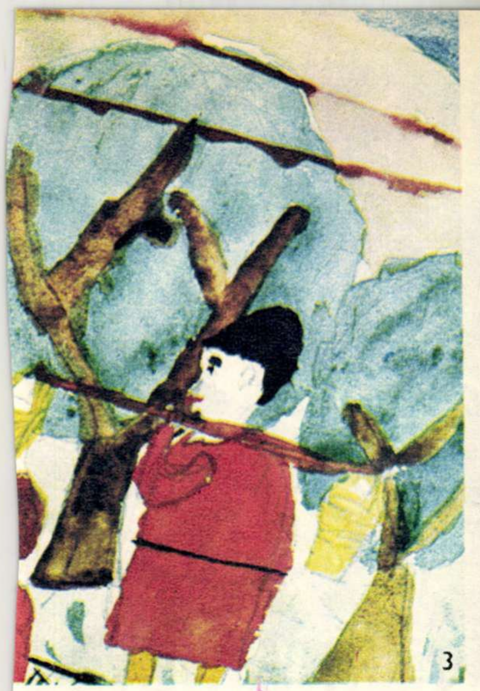

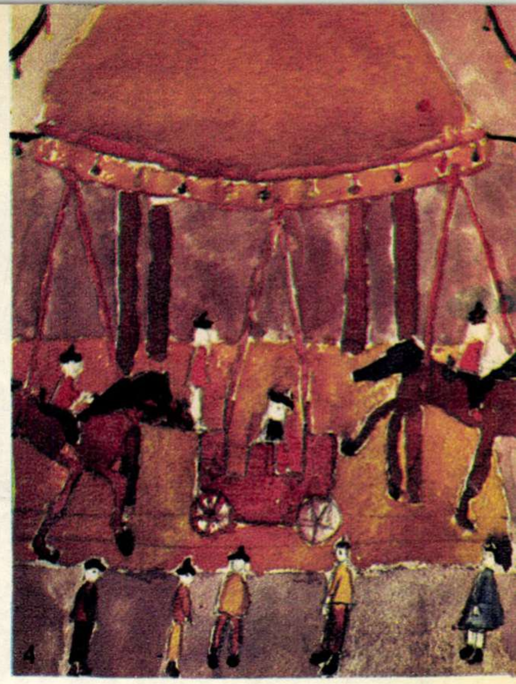

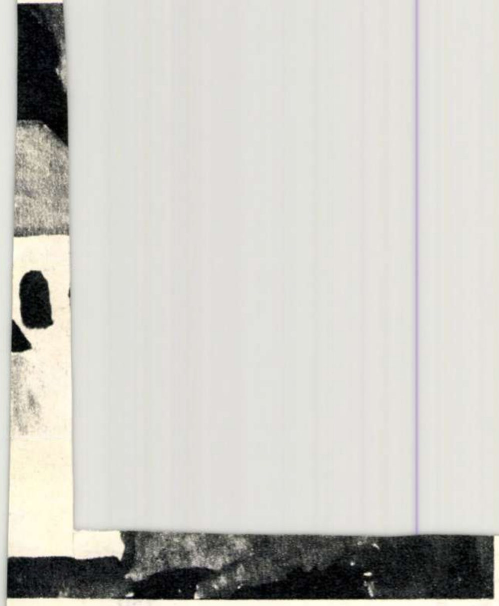

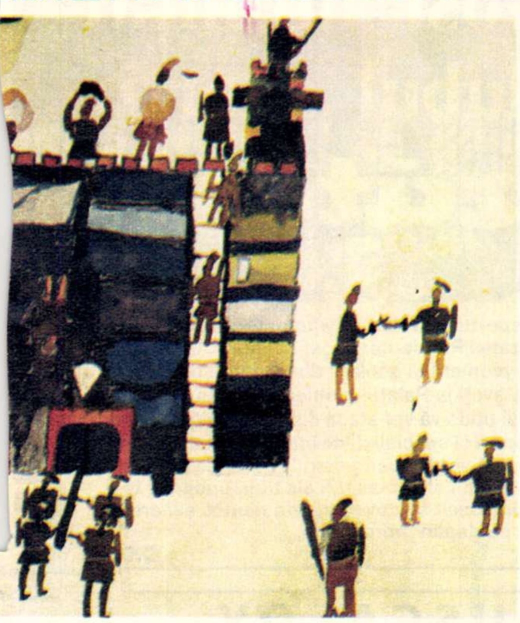

5 «**Satul meu**»
ANGHEL ELENA, cl. a VII-a,
Şc. generală nr. 42, Bucureşti

6 «**Dacii**»
COCAN VALENTIN,
Şc. generală nr. 12, Cluj

7 «**Pluta**»
SUCEVEANU MIHAI, cl. a V-a,
Şc. generală nr. 3, Dorohoi, Botoşani

8 «**Fata cu glastră**»
MILITARU IONEL, cl. a VI-a,
Stoicăneşti, Olt

* * *

1 «**Autoportret**»
STIEGER ELISE, cl. a V-a,
Şc. generală Cristian, Sibiu

2 «**Pe gînduri**»
SANDU TATIANA, cl. a VII-a,
Şc. generală nr. 44, Bucureşti

3 «**De dimineaţă**»
DINU GEORGEL, cl. a V-a,
Cuca, Galaţi

4 «**Carusel**»
TUDORICĂ VALENTIN, cl. a VI-a,
Şc. generală nr. 6, Constanţa

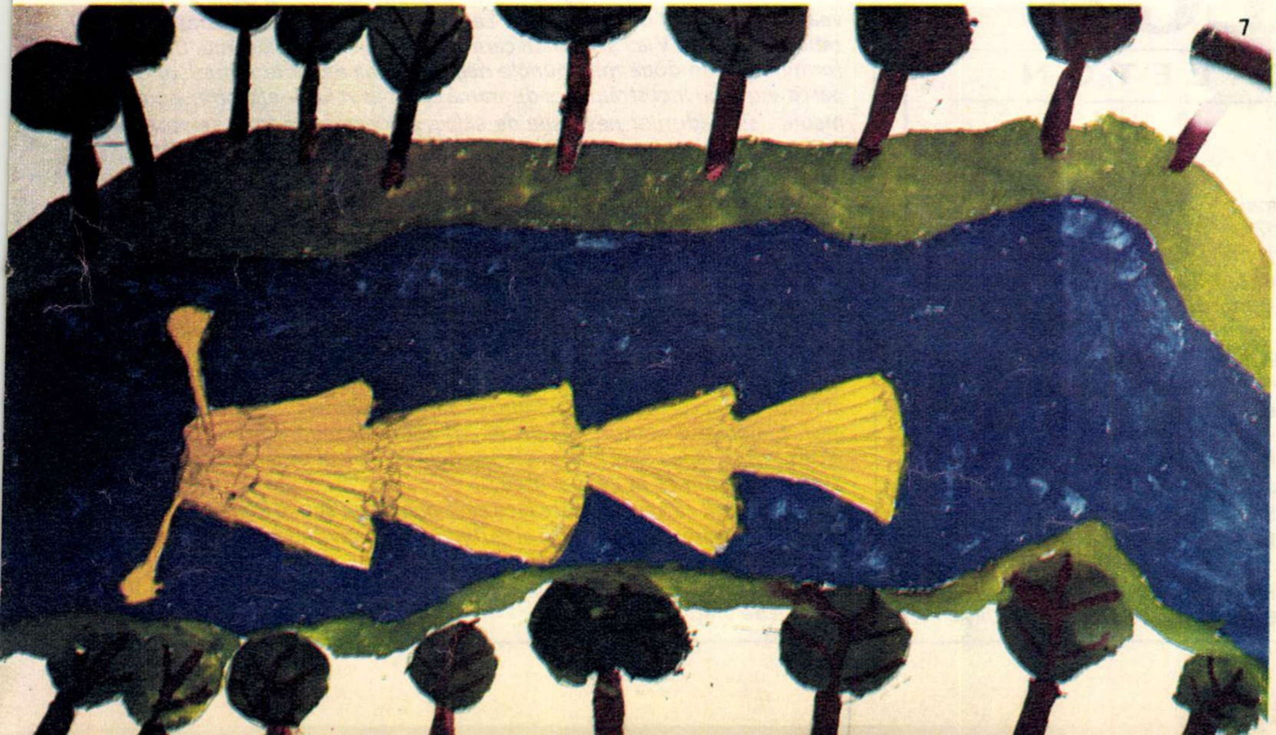

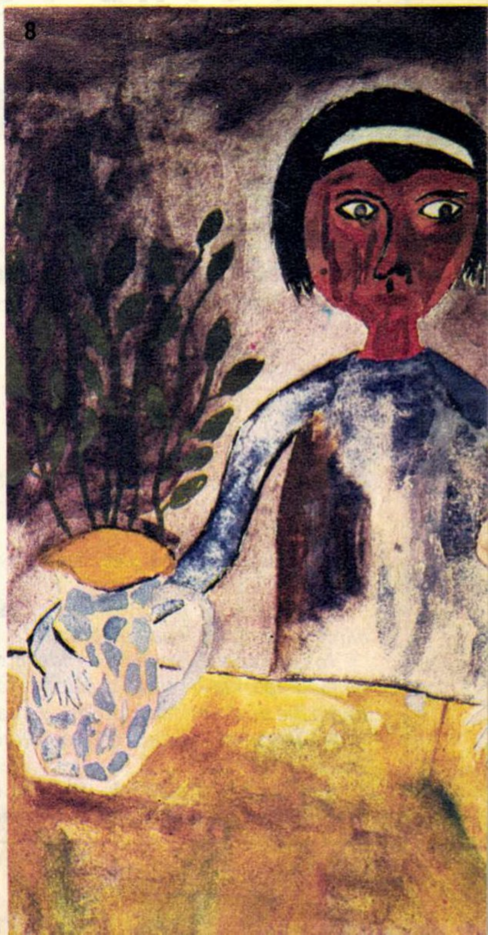

A fost înființat Clubul sportiv Cutezătorii

Bucurați-vă, toți cei care îndrăgiți sportul și visați să ajungeți campioni: din inițiativa Consiliului Național al Organizației Pionierilor a fost înființat clubul sportiv «Cutezătorii». De acum înainte, voi, pionierii și școlarii din București, dornici să vă pregătiți și să vă afirmați în sport, aveți la Palatul pionierilor, clubul vostru, unde veți fi primiți cu brațele deschise și unde vă vor sta la dispoziție numeroase săli și terenuri de sport, profesori, antrenori și specialiști de înaltă calificare. Deocamdată, bucuria aceasta v-a fost rezervată vouă, bucureștenilor. Dar peste puțin timp o vor trăi numeroși pionieri și școlari din alte localități ale țării, unde vor lua ființă cluburi asemănătoare. Nu vă rămîne decît să dovediți, prin muncă și perseverență, că speranțele puse în voi sînt pe deplin îndreptățite.

C.D.

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

ROMAN FOILETON

— Ba bine că nu, rîse cu poftă Panait. Ei sînt! Norocul lor că i-am scos din mlaștină. Dar cîinele unde e?

— Iată-l, răspunde Vlad, arătînd cu mîna spre cei doi sanitari care apăruseră în luminiș și-acum înaintau prin vălătucii de fum spre elicopter, purtîndu-l pe Spic pe o targă improvizată. Trebuie operat de urgență. Îl duci pînă la oraș?

— Desigur. Pot să plec imediat, răspunse Panait. E un cîine inteligent și-ar fi păcat să-l pierdem.

— Și dacă tot îi cunoști, ia și băieții, adăugă Vlad. Susțin că au o barcă în port. Or fi așteptați acasă.

În clipa aceea, venind de undeva, din spatele colibei în flăcări, Simion își făcu apariția în pas alergător și, oprindu-se în fața lui Vlad, raportă în poziție de drepți, cu o strălucire de șiretenie în ochi.

— Tovarășe căpitan, cei doi infractori ne-au scăpat. Urmărirea continuă.

Cei doi băieți săriră în carlinga elicopterului și se ghemuiră lîngă Spic. Panait își potrivi casca de piele pe cap. Urcîndu-se în carlingă,

• OSTROVUL LUPILOR • 150

îi făcu un semn prietenos cu mîna lui Vlad.

— Pe curînd, căpitane.

— Pe curînd, îi răspunse Vlad, retrăgîndu-se încet, încet de lîngă elicopter. Cu un vuiet asurzitor, care cutremură luminișul și într-o explozie de praf și de frunze, elicopterul se dezlipi de pămînt și, înșurubîndu-se în văzduh, începu să prindă înălțime. Scatiul și Babușcă priveau prin geamul de plexiglas al carlingii . Pe măsură ce aparatul se ridica în văzduh, Vlad și ostașul care stătea lîngă el se micșorau, transformîndu-se în două mici puncte negre. Coliba ardea în luminișul ce părea acum un inel strălucitor de aramă căzut în valurile albastre, încremenite, ale pădurilor nesfîrșite de sălcii. Apoi totul se topi, se stinse într-o ceață liliachie. Acum zburau deasupra Dunării. Jos defilau, unul după altul, convoaiele de șlepuri pustii ancorate în mijlocul fluviului, vapoarele albe cu coșurile roșii, telescopice, remorchere, toate alunecînd, de-aici de sus, cu o încetineală de melc, cu boturile scăldate în spumă.

Alături de ei, Spic, privea cu ochi tulburi, încețoșați de pe targa lui de nuiele.

Deodată, la orizont apăru silueta albă a portului, arzînd orbitor în flăcările amurgului. Elicopterul cobora. Scatiul și Babușcă vedeau umbra lui șerpuind pe acoperișurile caselor mărginașe, în timp ce străzile zburau, se încrucișau, încurcîndu-se parcă în sîrmele stîlpilor de telegraf. Elicopterul cobora mereu. Acum zbura deasupra blocurilor, ce păreau că se reped spre el ca niște săgeți albe. Culcat pe targa de nuiele, Spic răsufla din ce în ce mai greu.

— Nu cred că se mai poate face ceva pentru el, spuse Panait privind în jos prin geamul de plexiglas al carlingii și manevrînd maneta... Unde a fost rănit? În stomac?

Babușcă se pregăti să răspundă, cînd simți cum mîna Scatiului îl strînge de braț.

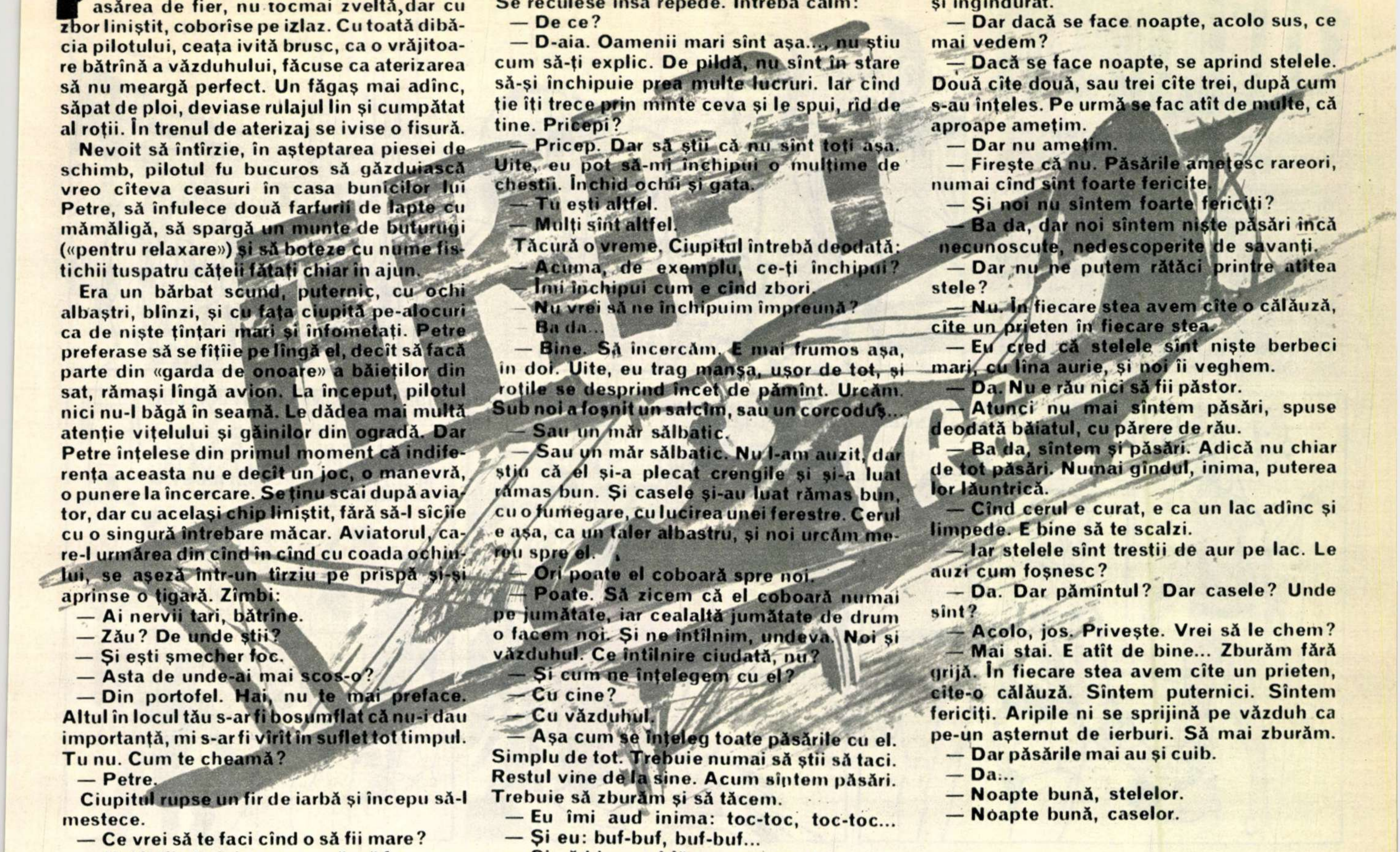

Pasărea de fier, nu tocmai zveltă, dar cu zbor liniștit, coborîse pe izlaz. Cu toată dibăcia pilotului, ceața ivită brusc, ca o vrăjitoare bătrînă a văzduhului, făcuse ca aterizarea să nu meargă perfect. Un făgaș mai adînc, săpat de ploi, deviase rulajul lin și cumpătat al roții. În trenul de aterizaj se ivise o fisură.

Nevoit să întîrzie, în așteptarea piesei de schimb, pilotul fu bucuros să găzduiască vreo cîteva ceasuri în casa bunicilor lui Petre, să înfulece două farfurii de lapte cu mămăligă, să spargă un munte de buturugi («pentru relaxare») și să boteze cu nume fistichii tuspatru cățeii fătați chiar în ajun.

Era un bărbat scund, puternic, cu ochi albaștri, blînzi, și cu fața ciupită pe-alocuri ca de niște țințari mari și înfometați. Petre preferase să se fîțîie pe lîngă el, decît să facă parte din «garda de onoare» a băieților din sat, rămași lîngă avion. La început, pilotul nici nu-l băgă în seamă. Le dădea mai multă atenție vițelului și găinilor din ogradă. Dar Petre înțelese din primul moment că indiferența aceasta nu e decît un joc, o manevră, o punere la încercare. Se ținu scai după aviator, dar cu același chip liniștit, fără să-l sîcîie cu o singură întrebare măcar. Aviatorul, care-l urmărea din cînd în cînd cu coada ochiului, se așeză într-un tîrziu pe prispă și-și aprinse o țigară. Zîmbi:

— Ai nervii tari, bătrîne.

— Zău? De unde știi?

— Și ești șmecher foc.

— Asta de unde-ai mai scos-o?

— Din portofel. Hai, nu te mai preface. Altul în locul tău s-ar fi bosumflat că nu-i dau importanță, mi s-ar fi vîrît în suflet tot timpul. Tu nu. Cum te cheamă?

— Petre.

Ciupitul rupse un fir de iarbă și începu să-l mestece.

— Ce vrei să te faci cînd o să fii mare?

— Mai întîi că nici nu vreau să mă fac mare.

Descumpănit, pilotul scuipă firul de iarbă.

Se reculese însă repede. Întrebă calm:

— De ce?

— D-aia. Oamenii mari sînt așa..., nu știu cum să-ți explic. De pildă, nu sînt în stare să-și închipuie prea multe lucruri. Iar cînd ție îți trece prin minte ceva și le spui, rîd de tine. Pricepi?

— Pricep. Dar să știi că nu sînt toți așa. Uite, eu pot să-mi închipui o mulțime de chestii. Închid ochii și gata.

— Tu ești altfel.

— Mulți sînt altfel.

Tăcură o vreme. Ciupitul întrebă deodată:

— Acuma, de exemplu, ce-ți închipui?

— Îmi închipui cum e cînd zbori.

— Nu vrei să ne închipuim împreună?

— Ba da...

— Bine. Să încercăm. E mai frumos așa, în doi. Uite, eu trag manșa, ușor de tot, și roțile se desprind încet de pămînt. Urcăm. Sub noi a foșnit un salcîm, sau un corcoduș...

— Sau un măr sălbatic.

— Sau un măr sălbatic. Nu l-am auzit, dar știu că el și-a plecat crengile și și-a luat rămas bun. Și casele și-au luat rămas bun, cu o fumegare, cu lucirea unei ferestre. Cerul e așa, ca un taler albastru, și noi urcăm mereu spre el.

— Ori poate el coboară spre noi.

— Poate. Să zicem că el coboară numai pe jumătate, iar cealaltă jumătate de drum o facem noi. Și ne întîlnim, undeva. Noi și văzduhul. Ce întîlnire ciudată, nu?

— Și cum ne înțelegem cu el?

— Cu cine?

— Cu văzduhul.

— Așa cum se înțeleg toate păsările cu el. Simplu de tot. Trebuie numai să știi să taci. Restul vine de la sine. Acum sîntem păsări. Trebuie să zburăm și să tăcem.

— Eu îmi aud inima: toc-toc, toc-toc...

— Și eu: buf-buf, buf-buf...

— Și văd jos o gîrlă ca un șarpe de argint.

— Și un deal cu crînguri, ca un arici bătrîn și îngîndurat.

— Dar dacă se face noapte, acolo sus, ce mai vedem?

— Dacă se face noapte, se aprind stelele. Două cîte două, sau trei cîte trei, după cum s-au înțeles. Pe urmă se fac atît de multe, că aproape amețim.

— Dar nu amețim.

— Firește că nu. Păsările amețesc rareori, numai cînd sînt foarte fericite.

— Și noi nu sîntem foarte fericiți?

— Ba da, dar noi sîntem niște păsări încă necunoscute, nedescoperite de savanți.

— Dar nu ne putem rătăci printre atîtea stele?

— Nu. În fiecare stea avem cîte o călăuză, cîte un prieten în fiecare stea.

— Eu cred că stelele sînt niște berbeci mari, cu lîna aurie, și noi îi veghem.

— Da. Nu e rău nici să fii păstor.

— Atunci nu mai sîntem păsări, spuse deodată băiatul, cu părere de rău.

— Ba da, sîntem și păsări. Adică nu chiar de tot păsări. Numai gîndul, inima, puterea lor lăuntrică.

— Cînd cerul e curat, e ca un lac adînc și limpede. E bine să te scalzi.

— Iar stelele sînt trestii de aur pe lac. Le auzi cum foșnesc?

— Da. Dar pămîntul? Dar casele? Unde sînt?

— Acolo, jos. Privește. Vrei să le chem?

— Mai stai. E atît de bine... Zburăm fără grijă. În fiecare stea avem cîte un prieten, cîte-o călăuză. Sîntem puternici. Sîntem fericiți. Aripile ni se sprijină pe văzduh ca pe-un așternut de ierburi. Să mai zburăm.

— Dar păsările mai au și cuib.

— Da...

— Noapte bună, stelelor.

— Noapte bună, caselor.

VASILE MĂNUCEANU

• OSTROVUL LUPILOR • 151

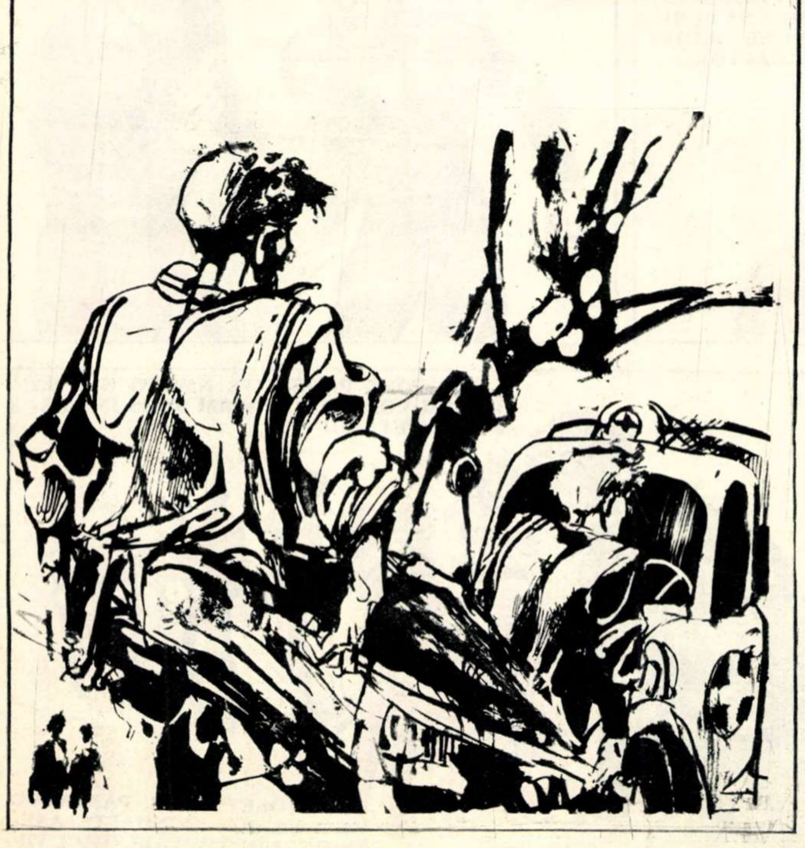

• OSTROVUL LUPILOR • 152

— Păi, de unde să știm noi, nene Panait, unde e rănit cîinele? spuse repede. Noi am stat închiși în bordeiul săpat în pămînt...

— Așa e, uitasem, băieți, continuă liniștit Panait, cu privirea ațintită în jos. De altfel, uitați-vă, au trimis o dubă sanitară să-l ia.

Băieții priviră și ei prin geamul carlingii . De dedesubt, pe cîmpul aeroportului, care răsărise parcă din pămînt, o dubă cu un steguleț de cruce roșie venea spre ei în plină viteză. Apoi duba se opri brusc și un ofițer și un doctor în halat alb, urmați de doi sanitari, coborîră grăbiți. Elicopterul venea acum drept spre ei. Într-un vîrtej de aer care făcu să fluture puternic halatele albe ale sanitarilor, aparatul atinse pămîntul. Motoarele se opriră.

Panait deschise ușa carlingii și sări jos. Ofițerul, urmat de doctor, se apropie grăbit de el.

— Ce face Spic, trăiește? întrebă ofițerul, salutîndu-l pe Panait cu mîna la chipiu. Am venit să-l luăm.

— E jos, în carlingă, răspunse Panait, arătînd cu mîna înmănușată în directia lui Babușcă și a Scatiului care, lipiți cu nasurile de geamul carlingii , urmăreau scena. Se pare că este rănit mortal.

La un semn al ofițerului, doctorul și cei doi sanitari se urcară în carlingă. Doctorul aruncă o privire îngrijorată asupra cîinelui lup, care părea să nu mai dea nici un semn de viață, și se adresă celor doi sanitari.

— Să-l ducem la dubă, repede!

În clipa cînd cei doi sanitari apucară targa, Spic privi lung spre Scatiu și spre Babușcă.

Dar, în clipa aceea, cei doi băieți îl văzură pe Panait în ușa carlingii, uitîndu-se la ei cu atenție, mușcîndu-și buzele. Băieții nu schițară nici o mișcare. Și în timp ce sanitarii îl coborau din carlingă, Spic, cu capul răsucit, îi fixa pe cei doi băieți cu o privire tristă și nedumerită.

(VA URMA)

TERRA II

Scenariul: TUDOR POPESCU
Ilustrații: ALBIN STĂNESCU

Rezumatul capitolelor precedente: **SAVANȚII DE PE TERRA II, SUPUNÎND PĂMÎNTENII UNOR EXPERIENȚE CU REZULTATE CIUDATE LA PRIMA VEDERE, S-AU LĂMURIT ÎN CELE DIN URMĂ DESPRE CE ESTE VORBA. DUPĂ OPERAȚIE, PROFESORUL RUNTH A MĂRTURISIT CĂ SCHIMBASE ÎNTRE ELE CREIERELE CELOR DOI, CA SĂ-ȘI DEA SEAMA «UNDE ESTE RĂUL». RAMIRO, AVÎND CREIERUL BANDITULUI, SE COMPORTASE DUPĂ CUM AM VĂZUT.**

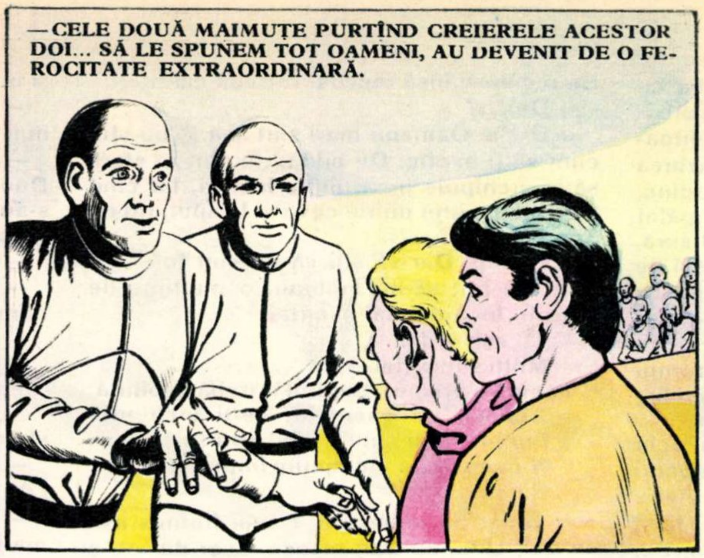
—CELE DOUĂ MAIMUȚE PURTÎND CREIERELE ACESTOR DOI... SĂ LE SPUNEM TOT OAMENI, AU DEVENIT DE O FEROCITATE EXTRAORDINARĂ.

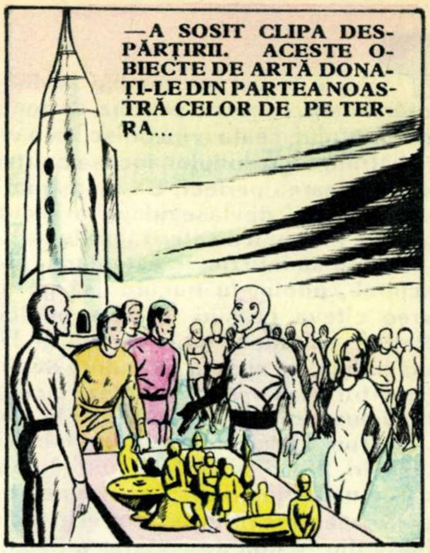
—A SOSIT CLIPA DESPĂRȚIRII. ACESTE OBIECTE DE ARTĂ DONAȚI-LE DIN PARTEA NOASTRĂ CELOR DE PE TERRA...

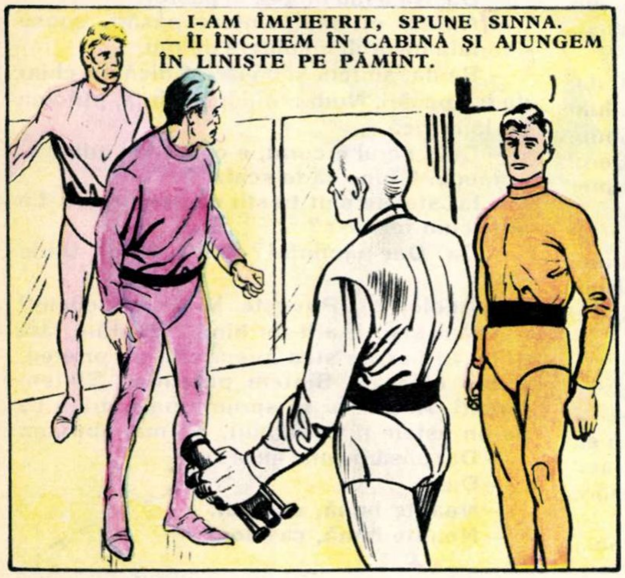
—I-AM ÎMPIETRIT, SPUNE SINNA.
—ÎI ÎNCUIEM ÎN CABINĂ ȘI AJUNGEM ÎN LINIȘTE PE PĂMÎNT.

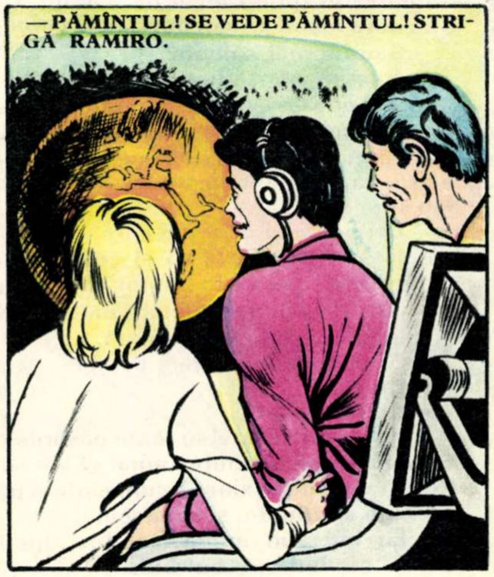
—PĂMÎNTUL! SE VEDE PĂMÎNTUL! STRIGĂ RAMIRO.

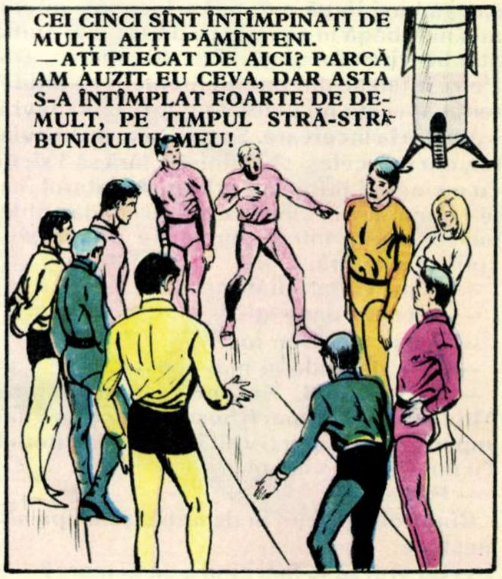
CEI CINCI SÎNT ÎNTÎMPINAȚI DE MULȚI ALȚI PĂMÎNTENI.
—AȚI PLECAT DE AICI? PARCĂ AM AUZIT EU CEVA, DAR ASTA S-A ÎNTÎMPLAT FOARTE DE DEMULT, PE TIMPUL STRĂ-STRĂBUNICULUI MEU!

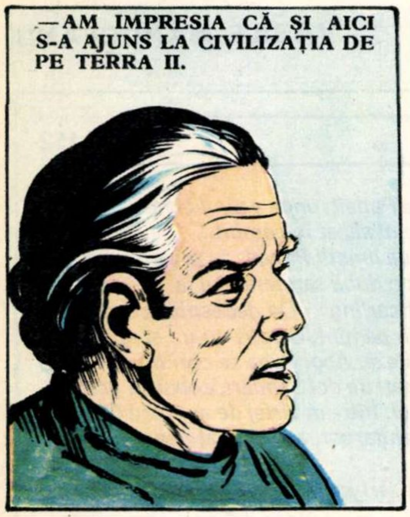
—AM IMPRESIA CĂ ȘI AICI S-A AJUNS LA CIVILIZAȚIA DE PE TERRA II.

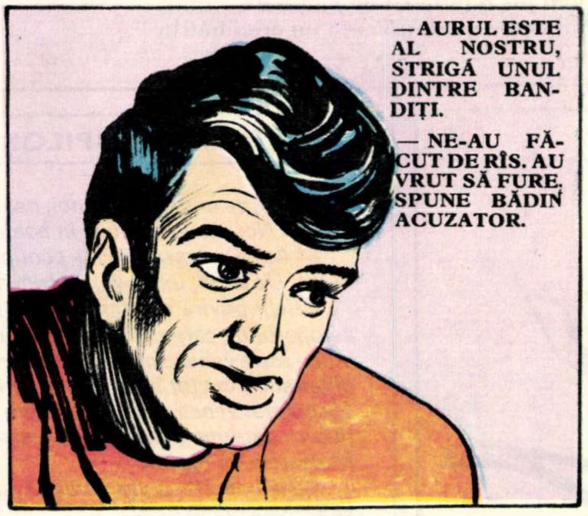
—AURUL ESTE AL NOSTRU, STRIGĂ UNUL DINTRE BANDIȚI.
—NE-AU FĂCUT DE RÎS. AU VRUT SĂ FURE, SPUNE BĂDIN ACUZATOR.

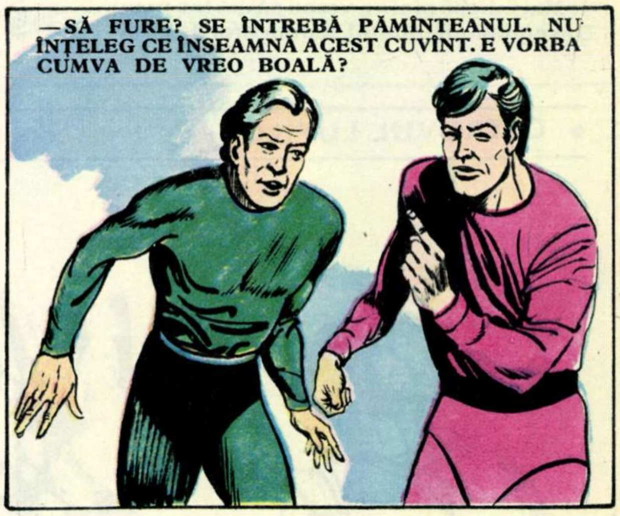
—SĂ FURE? SE ÎNTREBĂ PĂMÎNTEANUL. NU ÎNȚELEG CE ÎNSEAMNĂ ACEST CUVÎNT. E VORBA CUMVA DE VREO BOALĂ?

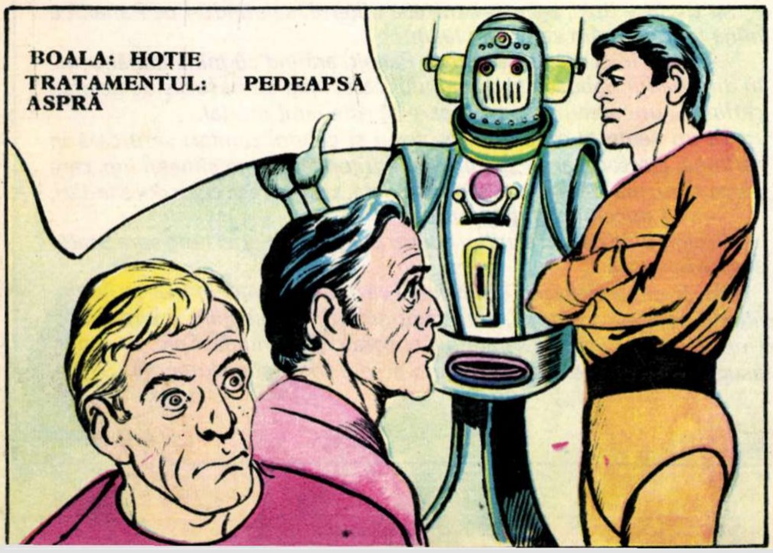
BOALA: HOȚIE
TRATAMENTUL: PEDEAPSĂ ASPRĂ

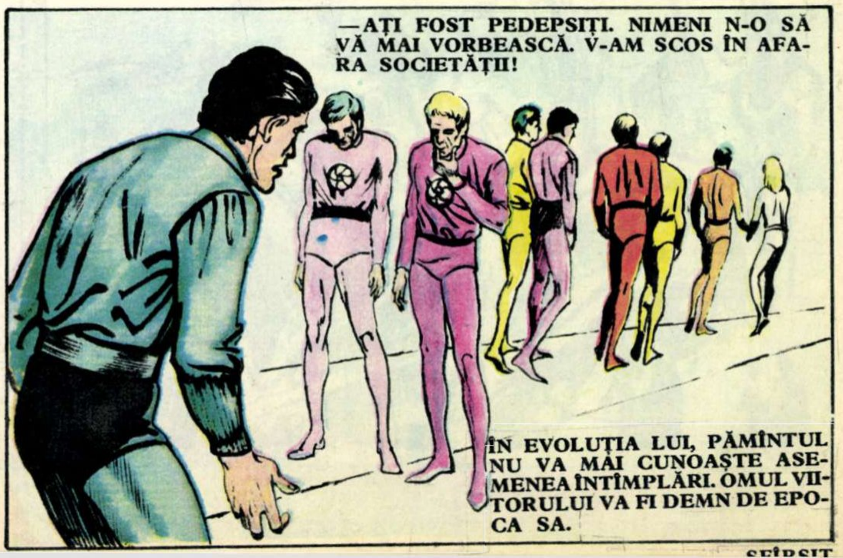
—AȚI FOST PEDEPSIȚI. NIMENI N-O SĂ VĂ MAI VORBEASCĂ. V-AM SCOS ÎN AFARA SOCIETĂȚII!
ÎN EVOLUȚIA LUI, PĂMÎNTUL NU VA MAI CUNOAȘTE ASEMENEA ÎNTÎMPLĂRI. OMUL VIITORULUI VA FI DEMN DE EPOCA SA.

SFÎRSIT

SFINX

MIHAI PĂTRAȘCU

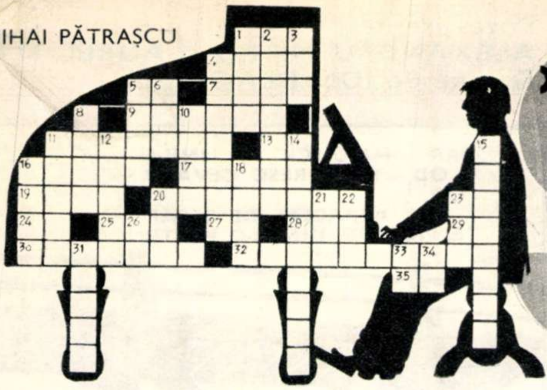

MUZICĂ

ORIZONTAL: 1) Sunet muzical. 4) Mai puțin de 1/8 dintr-un ton. 5) Notă muzicală întoarsă! 7) Instrument muzical de suflat. 9) Cea mai înaltă voce. 11) Compoziție muzicală (pl.) 13) Aceeași notă de mai sus!!! 16) Mal. 17) A lua ceva pe seama sa. 19) Oraș în județul Arad. 20) Cum ți se cere să fii pentru a executa o partitură cu brio. 23) Simbolul cadmiului. 24) Început de romanță! 25) De două ori, e tobă africană! 27) ...de picup, de exemplu! 28) Prefix... în gama diatonică. 29) «Ciobănaș la... m-aș duce», spune un cîntec. 30) Do-mi-sol-do! 32) Ornament melodic. 35) Acut!

VERTICAL: 1) Instrument muzical de percuție. 2) Game care au aceeași denumire, dar diferă ca mod. 3) Instrument muzical atribuit lui Pan. 4) Cîntă-n cor (fem.) 5) Acompaniament din note prelungite (pop.) 6) Caracterul unei succesiuni de sunete care alcătuiesc o piesă muzicală. 8) Motiv melodic dintr-o piesă muzicală (pl.) 10) Instrument preferat de compozitori. 11) Acord care are la bază o terță mică și o cvintă perfectă. 12) Un fel de cobze. 14) Instrument muzical foarte îndrăgit de napolitani. 15) Sunetul al treilea din orice gamă majoră sau minoră. 16) Instrument muzical, simbol al inspirației poetice. 18) A cînta gama de jos în sus. 20) Amintire abia înfiripată! 21) Marcă de aparate de radio. 22) Un trio imperfect! 23) Ansamblu vocal. 26) Argint. 31) Semne de întrerupere a cîntării. 33) «Silabă» de trompetă! 34) Vechiul «do».

„GREȘELI" DE TIPAR

Vă prezentăm mai jos o strofă dintr-o cunoscută poezie creată de un mare poet clasic român. La culegerea textului însă, din «greșeală», în fiecare vers a fost schimbat cîte un cuvînt.

«În aer ciocîrlia, pe cuiburi rîndunele,
Pe arborii pădurii un roi de păsărele
Cu-o caldă ciripire la soare se-ncălzesc
Și pe deasupra casei nagîții se-nvîrtesc».

Puteți voi, oare, judecînd după tema și stilul versurilor, să aflați cine este autorul și care este titlul poeziei? De asemenea vă rugăm să precizați care sînt cele patru cuvinte străine care au fost introduse în text.

GHICITORI ASTRONOMICE

Există oare vreun loc pe Pămînt în care ziua să fie egală cu noaptea în tot cursul anului?

Există oare vreo zi din an în care Soarele să răsară la ora 6 și să apună la ora 18 (după ora locală) pe întreg Pămîntul?

La ce oră va răsări Soarele în localitățile de pe linia Ecuatorului în ziua de 1 ianuarie? Dar la 1 iulie?

SARADĂ

Prima parte din cuvînt,
Pot s-o spun cu legămînt
Că-i cuvînt ce nu mi-e drag.
Unii chiar îi spun «ciomag».

Iar a doua va să iasă
Din lulea, din horn de casă.
Ambele de le uniți,
Un miros plăcut găsiți.

Prof. ILIE I. MIREA

FILATELIE

Cîteva timbre dintr-o serie tematică interesantă: peștii exotici, prezentată de emiratul Qatar din Arabia.

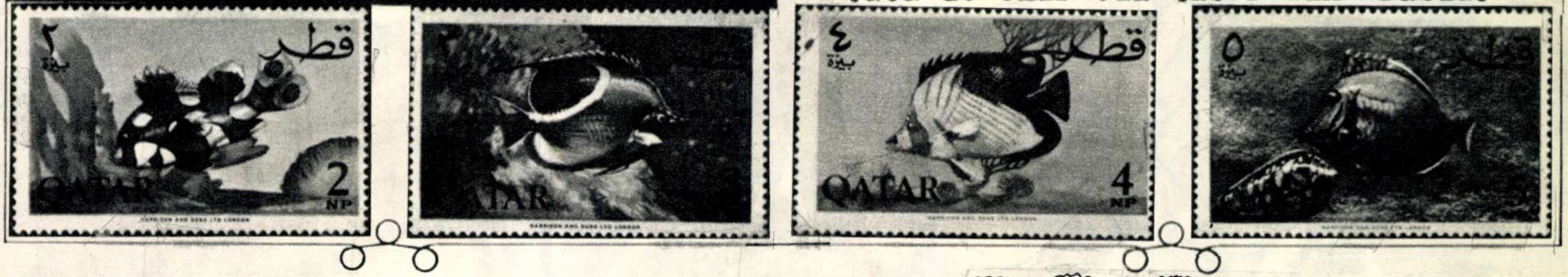

ADRIAN ANDRONIC

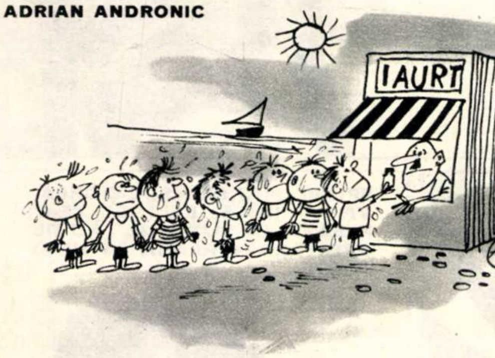

După prima zi de plajă.

BIVERB (2,7)

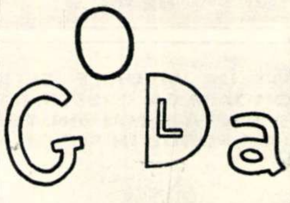

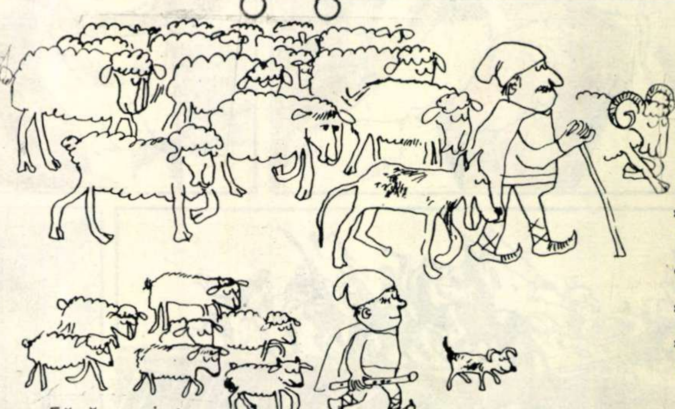

Fără cuvinte

CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

ÎN NUMĂRUL VIITOR DOUĂ NOI POVESTIRI ÎN IMAGINI:

GIUVAIERURILE LUI BASARAB
și
PUTEREA VOINȚEI

În același număr veți putea citi:

ZILE DE TABĂRĂ ÎN EXCLAMAȚII — întîmplări vesele de la munte și mare

EXCURSIE ÎN CARPAȚI — o ascensiune pe Vîrful Omul, acasă la... timpul probabil

CORIGENT LA GEOGRAFIE, o povestire de Costache Anton

PIONIERI ROMÂNI AI AUTOMOBILULUI

O nouă aventură a lui Scatiu și Babușcă în OSTROVUL LUPILOR

ALBINA COPIILOR

Începînd cu numărul 24/1968, revista **«ALBINA»**, *reluînd firul unei vechi tradiții, publică săptămînal, sub îngrijirea poetului Victor Tulbure,* **ALBINA COPIILOR**, *o rubrică dedicată celor mai tineri cititori.*

Îi urăm zbor îndelung și rodnic, spre bucuria cititorilor săi.

108

Biblioteca Regională

MIU-AL-FLORILOR

Povestire de
ALEXANDRU MITRU și AUREL TITA
Desene de **ION DEAC - CLUJ**

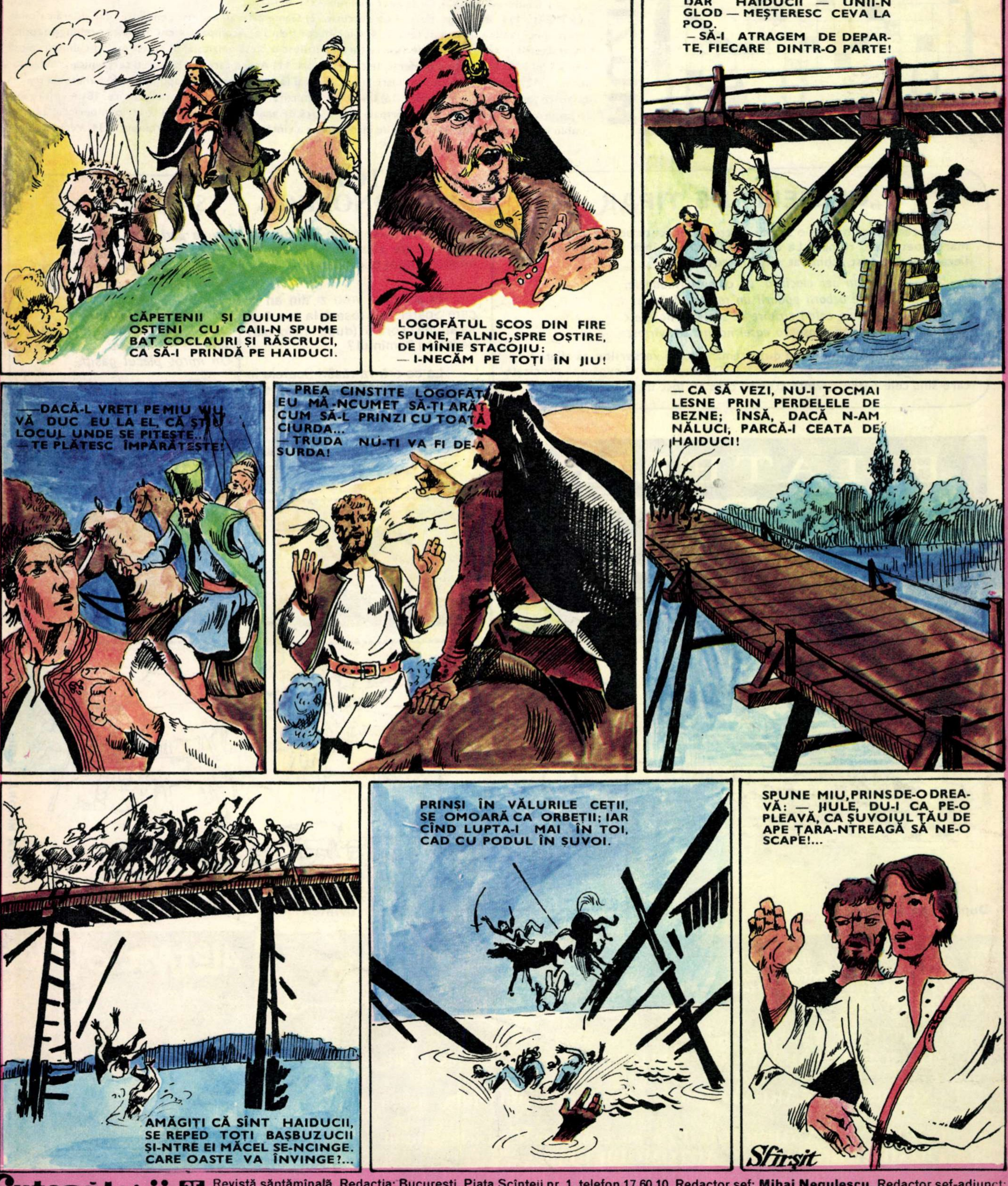
CĂPETENII ȘI DUIUME DE OȘTENI CU CAII-N SPUME BAT COCLAURI ȘI RĂSCRUCI, CA SĂ-I PRINDĂ PE HAIDUCI.
LOGOFĂTUL SCOS DIN FIRE SPUNE, FALNIC, SPRE OȘTIRE, DE MÎNIE STACOJIU:
— I-NECĂM PE TOȚI ÎN JIU!
DAR HAIDUCII — UNII-N GLOD — MEȘTERESC CEVA LA POD.
— SĂ-I ATRAGEM DE DEPARTE, FIECARE DINTR-O PARTE!
— DACĂ-L VREȚI PE MIU VIU, VĂ DUC EU LA EL, CĂ ȘTIU LOCUL UNDE SE PITEȘTE...
— TE PLĂTESC ÎMPĂRĂTEȘTE!
— PREA CINSTITE LOGOFĂT, EU MĂ-NCUMET SĂ-ȚI ARĂT CUM SĂ-L PRINZI CU TOATĂ CIURDA...
— TRUDA NU-ȚI VA FI DE-A SURDA!
— CA SĂ VEZI, NU-I TOCMAI LESNE PRIN PERDELELE DE BEZNE; ÎNSĂ, DACĂ N-AM NĂLUCI, PARCĂ-I CEATA DE HAIDUCI!
AMĂGIȚI CĂ SÎNT HAIDUCII, SE REPED TOȚI BAȘBUZUCII ȘI-NTRE EI MĂCEL SE-NCINGE. CARE OASTE VA ÎNVINGE?...
PRINȘI ÎN VĂLURILE CEȚII, SE OMOARĂ CA ORBEȚII; IAR CÎND LUPTA-I MAI ÎN TOI, CAD CU PODUL ÎN ȘUVOI.
SPUNE MIU, PRINS DE-O DREAVĂ: — JIULE, DU-I CA PE-O PLEAVĂ, CA ȘUVOIUL TĂU DE APE ȚARA-NTREAGĂ SĂ NE-O SCAPE!...
Sfîrșit

PREȚUL 1 LEU

Cutezătorii **25** Revistă săptămînală. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: **Mihai Negulescu.** Redactor șef-adjunct: **Petre Ghelmez.** Secretar general de redacție: **Ovidiu Zotta.** Administrația: Editura **Scînteia,** București, Piața Scînteii nr. 1, tel 176020
Tiparul: Combinatul Poligrafic **Casa Scînteii.** Prezentare artistică: **Pompiliu Dumitrescu.** Prezentare grafică: **Lucia Sicomaș.**